

KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 18

jún 2018

ČÍSLO 28

***„Lebo ste milosťou spasení, skrze vieru
a to nie zo seba, je to dar Boží“ (Ef 2,8).***

OBSAH

Úvod: Milosť (M. Vyhnánek)	3
----------------------------	---

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Abram v Božej škole – Boh ospravedlňuje a prijíma (J. Siracký)	5
Abram v Božej škole – nové meno (J. Siracký)	6
Abram v Božej škole – budem tvojím Bohom (J. Siracký)	6
Abram v Božej škole – chodenie s Bohom a rozpoltenosť (J. Siracký)	6
Abram v Božej škole – chodenie s Bohom a sebazpoznanie (J. Siracký)	7
Abram v Božej škole – Boh je štít (J. Siracký)	7
Abram v Božej škole – Boh je odplata (J. Siracký)	8
Abram v Božej škole – pohľad hore (J. Siracký)	8
A požehnáť ťa (J. Siracký)	8
Abram v Božej škole – medzi Kananejcami (J. Siracký)	9
Abram v Božej škole – prístup k Bohu (J. Siracký)	9
Abram v Božej škole – vzdáľovanie sa od Boha (J. Siracký)	10
Náš vzor: cirkev na počiatku (G. v. Viebahn)	10
Rodokmeň kresťana (J. Siracký)	11
Postavenie a služba sestier (L. P. Křesina)	11
Misionár zo škótskej bane (Ransome W. Cooper)	17
Som pomoc či prekážka v zbore? (Ch. H. Mackintosh)	20
Ťarcha zodpovednosti (F. J. Křesina)	22

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Význam Kristovej smrti (J Kurz)	25
---------------------------------	----

Zotrúvali na modlitbách

Modlitba veriacej duše (J. Siracký)	28
Jedinú hodinu s Pánom Ježišom (P. Zeman)	29
Dávidova pieseň (Ch. H. Mackintosh)	31
Vytrvalá a vážna modlitba (F. Rienecker)	34

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu SK6311000000002624828585, swiftový kód TATRSKBX, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e-mail: vyslav@azet.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

Archív časopisu KREŠŤAN aj na www.kzbratislava.sk

ÚVOD

Miroslav Vyhnánek

MILOŠŤ

Milí čitatelia, čo je milosť?

- Milosť je priazeň k nižšie postavenej osobe. Nezaslúžená náklonnosť, zhovievavosť, láskavosť.
- V právnom význame je to omilostenie, odpustenie trestu obvinenému alebo odsúdenému. Zabudnutie na priestupok.

Podľa nášho právneho poriadku má právo udeliť milosť odsúdenému prezident republiky. Obyčajne pri nástupe do funkcie alebo pri významnom štátnom sviatku.

Odsúdených vo väzení zaujíma iba jedno – kedy ju prezident vyhlási a v akom rozsahu. Všetkých, na ktorých sa milosť vzťahuje, budú prepustení.

Milosť prezidenta ruší odsúdenie. Na jej základe sa odpúšťa celý trest alebo zvyšok trestu a na odsúdeného sa pozerá, ako na spravodlivého človeka. Preto je prepustený na slobodu.

Milosť je jedinou nádejou odsúdených

Ľudia, ktorí porušili právny poriadok štátu sú odsúdení a musia nastúpiť do výkonu trestu za svoju vinu. Cieľom trestu je ich náprava. Preto sa väzenie nazýva nápravno-výchovným zariadením. Od odsúdených sa tam očakáva spytovanie svedomia, uvedomenie si viny, pokora voči spravodlivosti a rozhodnutie nikdy viac neurobiť zlé. A tiež práca.

Kým sa ich trest nenaplní, jedinou nádejou na prepustenie je milosť prezidenta. Len milosťou môžu byť prepustení z väzenia. Milosť je koniec odsúdenia, koniec trestu.

Podľa ľudskej milosti má vplyv na skrátenie trestu aj dobré chovanie odsúdených.

Milosť prezidenta a spravodlivosť

Je celkom zrejmé, že milosť prezidenta nie je spravodlivá. Ponecháva spravodlivosť čiastočne, alebo celkom nenaplnenú, podľa toho, koľko trestu odpustí. Je to spravodlivé?

Nie, ľudská milosť nemôže aj omilostiť aj ospravedlniť. Aj odpustiť, aj prehlásiť za spravodlivého na základe naplneného práva. Ľudská milosť môže omilostiť iba za cenu nenaplnenej spravodlivosti.

Táto milosť neočisťuje svedomie odsúdeného od spomienky na vinu. Na to nemá čistiace činidlo. Môže vymazať len zápis z registra trestov. Napriek prepusteniu z výkonu trestu, odsúdený nosí vinu v sebe do konca života.

Táto milosť nemôže zmeniť charakter odsúdeného. Aký zlý bol pred odsúdením, taký je aj po oslobodení.

Božia milosť

- Boh prejavil nám nepomerne nižším od seba milosť v skutku záchrany našich duší. Nezaslúženú lásku k vinným a odsúdeným za hriechy na smrť. To je Božia milosť zjavená k hriešnikom v smrti a vzkriesení Pána Ježiša Krista ako je napísané: „**Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.**“ (R 5,6).
- Iba Božia milosť je nádej hriešnikov na spásu duší od ich hriechov. Preto hovorí Písmo: „**Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil**“ (Ef 2,8-9).

- Božia milosť je spravodlivá. Boh odpúšťa hriechy na základe milosti, ktorá plní Božie právo. Preto je napísané: „**Lebo to, čo bolo nemožné zákonu,... to vykonal Boh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele, aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha.**“ (R 8,3-4).
- Božiu milosť nedostáva hriešnik pre jeho polepšenie alebo dobré chovanie. Písmo to potvrdzuje otázkou: „**Kto mu dal prv niečo, aby mu to bolo odplatené?**“ (R 11,34) Boh nechá vinného bez trestu

Boh je pôvodca aj vykonávateľ nášho spasenia

V Bohu vzniklo spasenie a skrze Neho bolo aj uskutočnené. Je z Boha a skrze Boha. **Preto je toto spasenie dokonalé.**

Milí čitatelia, aj vy môžete byť dokonale spasení Bohom, lebo je hotové ako dar Božej milosti pre každého hriešnika, ako hovorí Písmo:

„Lebo odplatom za hriech je smrť, ale darom Božím daným z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“ (R 6,23).

Pán Ježiš zomrel za naše hriechy. To je Božia milosť spravodlivá. JEHO smrť je trest za naše hriechy. Bez smrti za naše hriechy by ich odpustenie nebolo v súlade s Božím zákonom a Božou spravodlivosťou. Apoštol Peter nám napísal: „**Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu...**“ (1Pt 3,18).

Pán Ježiš zomrel, aby nás priviedol k Bohu ako sväté a milované Božie deti. Pretože smrť za naše hriechy nastala

a krv Pána Ježiša vytekla, Boh na základe smrti svojho Syna vyhlasuje odpustenie hriechov každému, kto verí v Neho: „**Jemu vydávajú svedectvo všetci proroci, že odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v neho**“ (Sk 10,43). „**Nech je vám tedy známe,... že skrze toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov a od všetkého. Od čoho ste nemohli v zákone Mojžišovom nemohli byť ospravedlnení, v ňom sa ospravedľňuje každý, kto verí.**“ (Sk 13,38-39).

Na rozdiel od ľudskej milosti:

- Boh je spravodlivý. To dokazuje smrťou svojho Syna za naše hriechy.
- Boh vyhlasuje odpustenie hriechov na základe smrti Pána Ježiša. Božie odpustenie je spravodlivé.
- Boh ospravedľňuje vinného na základe vykonaného trestu smrti za naše hriechy. Boh je spravodlivý ospravedľniteľ vinných.
- Boh určil mzdu milosti – odpustenie hriechov a prehlásenie za spravodlivého pred Bohom každého, kto uverí v Pána Ježiša.

„Lebo veď čo hovorí Písmo? A Abrahám uveril Bohu, a bolo mu to počítané za spravodlivosť. Tomu však, kto robí skutky, nepočíta sa mzda podľa milosti, ale podľa podlžnosti. Ale tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť. A nie je to napísané iba pre neho, že sa mu počítalo, ale aj pre nás, ktorým sa má počítať, nám veriacim na toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie.“ (R 4,3-5; 23-25).

Áno, sme spasení od hriechov jedine Božou milosťou. Nie našou dobrotou, nie dobrými skutkami, nie polepšením. Ako dobre, že nie. Nikto by nebol zachránený od svojich hriechov pred dokonale spravodlivým a svätým Bohom.

Jediná nádej spasenia je v Božom zmilovaní na základe obeti Pána Ježiša a Jeho vstania z mŕtvych. Preto Boh prehlasuje v Biblii:

„Zmilujem sa nad kým sa zmilujem a zľutujem sa nad kým sa zľutujem. Tak tedy nie je to vecou toho, kto chce, ani toho kto beží, ale vecou Boha, ktorý sa zľutováva“ (R 9,15-16).

Pre hriešnikov je potrebné zistiť, nad kým sa Boh chce zmilovať, nad kým sa chce zľutovať.

A to nám Boh povedal ústami svojho Syna, nášho Spasiteľa, Pána Ježiša Krista:

Čo mám urobiť, aby sa nado mnou zmiloval, aby mi odpustil hriechy?

„Ježiš odpovedal a riekol im: To je ten skutok Boží, aby ste verili v toho, ktorého on poslal“ (J 6,29).

„Kto verí v Syna má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neužije života, ale hnev Boží zostáva na ňom“ (J 3,36).

To je Božie spasenie milosťou. Očistenie hriešnika od jeho hriechov a obdarovanie Božou spravodlivosťou a slávou. To všetko pripravil pre veriacich v Pána Ježiša Boh skrze smrť, vzkriesenie a oslávenie svojho Syna.

Milí čitatelia, aj pre Vás Boh pripravil spasenie z milosti. Uverte Bohu a prijmite odpustenie hriechov, dar Božej spravodlivosti s večnou slávou v Pánovi Ježišovi, svojom Spasiteľovi a Pánovi.

Zotrvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 20. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – BOH OSPRAVEDLŇUJE A PRIJÍMA

„A uveril Hospodinovi a on mu to počítal za spravodlivosť“ (1M 15,6).

Keď Boh chcel Abrama uviesť do obecenstva so sebou, tak ho najprv ospravedlnil. Vykonal to podľa svojej normy a miery. Toto ospravedlnenie je Boží skutok, ktorým Boh človeka vyvedie z jeho nemožnosti a uvedie do svojej prítomnosti

a súladu so sebou. Len takto sa človek dostáva do živého spojenia s Bohom a zostáva v ňom.

Ospravedlnenie nemožno oddeliť od viery. Abram poznal, že je vierou zakotvený v Bohu a zostáva v ňom. Ako sa to prakticky prejavilo v jeho živote? Boh mu pripravil miesto a potom Abraháma pre toto miesto.

Ako to činí Boh dnes? Najprv hovorí o spravodlivosti a potom ospravedlní. Najprv pripraví u seba miesto pre celú Cirkev, potom ju pripraví pre to miesto a konečne si príde pre ňu a vezme si ju k sebe. Boh postupuje krok za krokom k vytýčenému cieľu. Cesta viery nie je prechádzka. Božie jednanie s nami je

skutočnosť, v ktorej nie sme púhi diváci. Kto na sebe poznal toto Božie dielo, ten sa naučil cele dôverovať Bohu.

Takto sa dosahuje Božia spravodlivosť a takto sa prejavuje v živote.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 30. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – NOVÉ MENO

„Tvoje meno bude Abrahám – Otec množstva“ (1M 17,5).

Keď Boh oznamuje Abramovi podrobnosti Svojej zmluvy, premenováva ho na Abraháma. Význam jeho pôvodného mena bol: Môj otec je vysoký. Význam nového mena je: Otec množstva.

So zmenou mena nastala i zmena osobnosti, ktorú Boh učinil s Abrahámom. Zatiaľ čo jeho pôvodné meno patrilo k jeho pôvodu v minulosti, jeho nové meno sa viazalo k budúcnosti, ku ktorej mu Boh dával zaslúbenia. O naplnenie významu jeho nového mena sa staral Boh.

Nebola to náhoda, že mu Boh dal nové meno. Z Nového Zákona vieme, že sa Abrahám naozaj stal otcom všetkých veriacich. Viera a spasenie nemali byť výsadou iba niekoľkých ľudí, ale veľkého množstva národov. Zmena jeho mena nebola formálnym obradom, lebo touto zmenou bola zmenená celá jeho osobnosť. Pre túto vnútornú zmenu dal Boh Abrahámovi nové meno, ktorým ho odpútal od minulosti a pripútal k budúcnosti.

Abraháma si Boh vybral za východisko pri uskutočňovaní Svojho plánu spasenia. Aká to milosť, že aj my, veriaci Novej zmluvy, patríme k tomu veľkému množstvu veriacich požehnaných Bohom.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 28. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – BUDEM TVOJÍM BOHOM

„Aby som ti bol Bohom i tvojmu semenu po tebe“ (1M 17,7).

Zmluva, ktorú učinil Hospodin s Abrahámom, nespočívala iba na vonkajšom znamení, ktorým sa Izrael tak rád chválil (obriezka). Ona spočívala vo vnútornom a úprimnom vzťahu k Bohu. O tom hovoril Boh, keď mu povedal: Budem tvojím Bohom. To znamená, že celý Abrahámov život mal byť v Božích rukách. Boh musí byť podstatou i náplňou jeho života. To sa môže stať len tak, keď Boh potiahne Abraháma natoľko do svojej blízkosti, že si bude stále uvedomovať, že patrí cele Bohu. Z toho vedomia mu vyvierajú dokonalý pokoj a sila, v ktorej slúži Bohu ako kráľovský kňaz a Boží prorok.

Toto je po prvý raz, čo Boh povedal niekomu, že mu chce byť Bohom. Nie že by Ábel, Enoch, Noach a iní nemali osobný vzťah k Bohu, keď si čítame o nich v Novom Zákone, že tí všetci sa skrze vieru ľúbili Bohu. Tento ich vzťah ale nedosiahol takú úroveň, akú Boh predvídal v Abrahámovi, ktorý so svojím potomstvom mal byť požehnaním pre všetky národy zeme.

Len kto stojí cele na Božom základe, môže pre Boha žiť. Toto mal Boh vo výhľade s Abrahámom. Aká to milosť, že tento Boh je i našim Bohom.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 22. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – CHODENIE S BOHOM A ROZPOLTENOSŤ

„Bud' dokonalý – celý“ (1M 17,1).

Chodenie s Bohom znamená byť Božím spoločníkom. Znamená to nájsť Boha, vnútorne s Ním súhlasiť, všetko Mu oddať a od Neho prijímať zjavenia. Táto spoločnosť sa stáva zdrojom bohatého požehnanja. Tu je hlavným Božia nesmierna veľkosť a Jeho nepredstaviteľná láska a milosť.

Abramovou chybou bola jeho rozpoltenosť. Na jednej strane veril Bohu a na druhej sebe a svojim vedomostiam. To muselo skončiť. Abrahám mal byť celý na Božej strane, celý pri Jeho slove, celý pod Božím vplyvom. Boh žiada **celú dôveru od Abraháma**. Povedať: Veď nám Boh nejak pomôže, to ešte nie je dôvera v Boha.

Boh vedie Abraháma o krok ďalej, keď mu hovorí: „**Bud' celý!**“. Význam toho kroku sa prejavuje v Abrahámovom orodovaní za Sodomu. To by nedokázal, kým bol Abramom. Dokázal to iba niekoľko mesiacov po tejto výzve, v jeho stom roku.

Boh sa neuspokojí s polovičatosťou. Pre Neho platí: **celým srdcom, celou myslou, celou dušou a zo všetkých síl Ho milovať**. To znamená byť dokonalým, celým. Len takí môžu chodiť pred Ním, môžu mať s Ním spoločnosť.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 24. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – CHODENIE S BOHOM A SEBAPOZNANIE

„**Chod' predo mnou a bud' dokonalý**“
(1M 17,1).

Keby bol Abram takto chodil, nebol by sa behom tých pätnástich rokov dopustil toľkých chýb. Preto mu teraz Boh dáva túto výzvu. Bola to prvá výzva tohto druhu v Biblii. Prečo Abram nebol už skôr vyzvaný k takému chodeniu pred Bohom? Preto, že je Božou zásadou, aby človek, ktorého On tiahne k sebe, najprv poznal seba. Toto sebaopoznanie človek dosiah-

ne, len keď leží porazený na zemi. Len keď Pavol zvolal: „**Ja biedny človek, kto ma vytrhne z toho tela smrti?**“, siahol vierou po Božej postačujúcej milosti. Len takým potom môže Boh radiť, aby chodili pred Jeho tvárou. Toto je Božia zásada, ktorá sa tu tak jasne prejavila.

Chodeniu s Bohom musí predchádzať zjavenie sa Boha človekovi, prehovorenie Božie k človekovi a skúsenosť s Bohom. Boh musí uviesť človeka do živého zväzku so Sebou, bez toho by každá snaha po takom chodení bola iba poblúdením. Len človek utvrdený vierou v živom Bohu môže chodiť pred Božou tvárou v dokonalosti. Po návrate z Egypta chýbalo Abramovi toto poznanie seba a svojej činnosti.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 18. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – BOH JE ŠTÍT

„**Neboj sa Abrame, ja som tvojím štítom**“ (1M 15,1).

Po prvý raz sa Boh zjavil Abramovi pod svojím: Ja som! Teraz sa mu zjavuje ďalej, že je jeho štítom. To Abram dosiaľ ešte nepočul. V jeho aktuálnej situácii však bolo toto pre neho to najlepšie.

Abram sa bál, že sa porazený kráľ vráti so svojím vojskom a zničí ho. Práve keď bol v tomto rozpoložení mysle, Boh sa mu zjavuje ako jeho štít. Boh s celou svojou mocou prišiel Abramovi na pomoc. Hádám by stačila aj menšia pomoc, ale Boh sa neuspokojil s niečím iným, lebo tu išlo o Boha, nielen o Abrama. Preto Boh položil na váhu celé svoje Božstvo. Za Jeho mocným **Ja som** zaznelo Jeho ďalšie: **Tvojím štítom**. Tu Boh prichádza k Abramovi s celou svojou bytosťou. Abram sa mohol presvedčiť, že mu Boh bol dokonalým štítom, ktorý splnil svoje poslanie. Bojová línia môže ísť len cez

Boha. Abram sa mohol odrazu cítiť ako za frontom. Medzi ním a nepriateľom stojí Boh s celou svojou mocou.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 16. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – BOH JE ODPLATA

„Ja som tvojou odplatou veľmi veľkou“ (1M 15,1).

Odplata je odmena za nejakú službu. Čo ale vykonal Abram, že mu Boh sľuboval takú odplatu? Azda to, že opustil Chaldeu a dal sa na cestu do Kanánu? To nemohla byť zásluha, za ktorú mu Boh dával odplatu. Boh chcel jednoducho Abrama obsypať svojím požehnaním. Bohu sa iste ľúbila Abramova poslušnosť. No bez ohľadu na to, **On sám bol Abramovi slávnou a veľkou odplatou.**

Keby človek získal celý svet, bolo by to nesmierne bohatstvo. Čo je to však v porovnaní so samotným Bohom? Abramovou odplatou nemali byť nejaké dary alebo poklady, ale sám Boh. Hľa, toto všetko bolo v Abramovom dosahu, keď sa mu Boh zjavil. Je to zázrak Božej milosti, že hneď prvému človeku ponúka všetko, čím je sám. Taká je Božia odpoveď na poslušnosť viery.

Boh je odplatou každému, koho si On k sebe pritiahol a kto žije s Ním v obecenstve. Takto Boh začal uskutočňovať plán spasenia a tak bude pokračovať až do konca.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 14. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – POHĽAD HORE

„A Lot pozdvihol svoje oči... A Hospodin riekol Abramovi... Nože pozdvihni svoje oči“ (1M 13,10-14).

Po návrate z Egypta do Kanánu mali Abram i Lot mnoho majetku. Pre toto bohatstvo nastala medzi nimi nehoda. Aby sa vyhli ďalším treniciam, Abram vyzval Lotu, aby si vyvolil, kde sa chce usadiť so svojím majetkom. Lot mal dať prednosť Abramovi, aby si prvý vyvolil, ale on sa chopil príležitosti, zadíval sa smerom k Sodomu a vyvolil si ten kraj. Keď sa to odohralo, vyzval Boh Abrama, aby pozdvihol svoje oči opačným smerom a videl, čo všetko mu chce Boh dať.

Tu sa ukázalo, že keď dvaja robia to isté, nie je to to isté. Veľký rozdiel bol medzi Lotovým a Abramovým pozdvihnutím očí. Lot to urobil z lakomých pohnútok srdca, z túžby po bohatstve, Abram na rozkaz a pokyn Boží. Preto Abram nevidel jordánsku rovinu ako Lot, ale videl mesto, ktorého staviteľom je Boh. Abram videl to, čo si telesné srdce Lotovo nevedelo ani predstaviť. Sever, východ a juh, všetko Boh zaslúbil Abramovi a jeho potomstvu.

Takto dostal Abram nové zaslúbenie a poznanie Boha. Nič z toho nepoznal Lot.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 2. 1. 1964

A POŽEHNÁM ŤA

„A učiním ťa veľkým národom a požehnám ťa a zvelebím tvoje meno, a budeš požehnaním“ (1M 12,2).

Z nášho textu vidíme, že Abrahámove stretnutie s Bohom znamenalo veľmi mnoho. Kto ale vystihne a obsiahne veľkosť tohto zaslúbenia?

Dnes má slovo požehnanie iný význam, ako toto slovo povedané Abrahámovi. A po dlhom čase dostalo celkom chybný význam kvôli nepoznaniu Boha. Slovo požehnanie má málo spoločné so zemskými majetkami a šťastím, ani nie je prostriedkom k zveľadeniu vlastnej osobnosti. Obsahuje o mnoho viac.

V slove požehnanie je moc k dosiahnutiu spasenia a šíreniu posolstva o spáse. Spasený človek je Boží posol s Božím spasením. Požehnanie vyvádza človeka z úzkosti na priestranstvo, z tmy do Božieho svetla, zo zemskej nízkosti do nebeských výšin, zo smrti do života, z porážky do Božej neporaziteľnosti.

Také je Božie požehnanie. V ňom privádza Boh ľudí do nového postavenia, skrze ktoré im dáva podiel na všetkom, čo je Božie. Prostredníctvom toho požehnaní človek stráca svoju podobu a dosahuje Božiu.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 6. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – MEDZI KANANEJCAMI

„Abram prešiel zem... A vtedy bol v zemi Kananej“ (1M 12,6).

To bola zaslúbená zem, ktorú Hospodin ukazoval Abramovi. To, že v zemi býval Kananej, neveštilo nič dobré.

Kananejci boli Chámovi potomkovia. Z prípadu Sodomy a Gomory vidíme, aký porušený život viedli. I Chaldea, odkiaľ prišiel Abram, bola pohanská. I keď nemožno zrovnávať morálku Chaldejov s Kanáncami. Abram si mohol pomyslieť, že Boh nezvolil zem dobre, keď mu rozkázal opustiť Chaldeu a ísť do Kanaánu. Mohol začať i pochybovať o správnosti Božieho príkazu. Veď či ho Boh mohol priviesť do takého zlého kraja a národa? No to, čo mu Boh zjavil, iste zmenilo jeho myšlienky. Boh sa mu znovu zjavil a povedal mu: **„Tvojmu semenu dám túto zem“ (1M 12,7).**

Po tomto novom uistení mohol byť Abram spokojný. Mohol vidieť, že je všetko v najlepšom poriadku, na najlepšej ceste. Mohol vidieť, že mu Boh začal plniť Svoje zaslúbenia.

Aj my máme podobné zážitky a problémy, lebo sme tiež obklopení neverným svetom. No máme na svojej strane verného Boha, ktorý nám naplní Svoje slovo. Na nás je, aby sme Mu za každej okolnosti verili celým srdcom a poslúchali Ho.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 8. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – PRÍSTUP K BOHU

„A postavil tam oltár Hospodinovi, ktorý sa mu ukázal“ (1M 12,7).

Abram postavil svoj oltár na vyvýšenom mieste. Na toto miesto priniesol svoj dar – bitnú obeť. Na takom mieste a takto začína Abramova bohoslužba.

Ako vedel, že má postaviť oltár? Kto mu povedal, že má obetovať? Odpoveď na túto otázku nám dáva náš text: Hospodin sa mu ukázal. Abram počul znovu Božiu reč, z ktorej prijal ďalšie poznanie Boha. Pri tomto stretnutí si Abram uvedomil, Hospodin bol s ním na jeho dlhej ceste a prišiel do Kanánu. Videl, že jeho poslušnosť bola štedro odmenená. Poznanie, že Boh chce mať s ním obecnosť, naplnilo jeho srdce veľkou radosťou. Pre obohatenie opovážil sa prísť k Bohu so svojim hodnotným darom, bitnou obeťou, ktorá náležala celá iba Bohu. Abram vedel, že to nesmie byť iba nejaká vonkajšia forma, alebo zbožný obrad. Iste mu Boh ukázal, že to má byť bitná obeť, v ktorej by bol Abram zastúpený. Skrze obeť pristúpil k Bohu, ktorý sa mu znovu ukázal v Kanáne. Bol to výraz vďačnosti Bohu za bohaté požehnanie, ktoré sa mu dostalo.

My, ako synovia Abrahámovi vo viere, máme nasledovať tento príklad, blížiť sa k Bohu skrze obeť Pána Ježiša.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 10. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – VZĎAĽOVANIE SA OD BOHA

„A išiel po svojich postupoch od juhu až po Bétel... na miesto oltára“ (1M 13,3-4).

Malé slovičko „po“ neznamená iba fyzickú vzdialenosť. Ono často znamená i vzdáľovanie sa od Boha, ako to bolo s Abramom.

Na začiatku jeho prebývania v Kanáne jeho život charakterizovali stan a oltár. Preto sa po návrate z Egypta vracia až po Bétel, k stanu a oltáru. V Egypte nemal ani oltár, ani obeť, ani Božiu prítomnosť a ani Božie zjavenie. Tam Boh ponechal Abrama jeho klamu, zrade a bohatstvu. No i v tomto Božom súde Boh bdel nad svojim sluhom Abramom. Ten musel poznať kľatbu spoliehania sa na svoj rozum, ako to urobil, keď sa vydal na cestu do Egypta. Len keď sa vrátil do Bétel, začal znovu obetovať Bohu a vzývať Jeho meno. Iba tu mohol obnoviť svoje prerušené obecenstvo s Bohom. V Egypte sa poznal ako hodný zavrhnutia.

To je azda jediná kladná vec, ktorú my kresťania získame, keď sa vydáme na svoje cesty. To však neznamená, že si po také poznanie musíme ísť do sveta. Izaiáš a Dávid to dosiahli v chráme, Peter Tomáš a iní, v Pánovej prítomnosti.

G. v. Viebahn

Ze slov pravdy a lásky,

ročník XXIII., marec 1939, číslo 3-4

NÁŠ VZOR: CIRKEV NA POČIATKU

„A tak tedy vy, čo ste počuli od počiatku, to nech zostáva vo vás. Keď zostane vo vás to, čo ste počuli od počiatku,

aj vy zostanete v Synovi aj v Otcovi“ (1J 2,24).

Ľudia veľmi skoro vniesli do jednoduchej pravdy evanjelia pojmy a názory pohanskej filozofie a zaviedli obrady ako zo židovských bohoslužieb, tak aj z náboženských pohanských slávností. A tak kresťanstvo, ako sám Pán predpovedal, rýchle vzrástlo v mohutný strom, takže rôzne nebeské vtáctvo – čisté i nečisté – priletiac, hniezdi na jeho letorastoch (Mt 13,31-32).

Je teda nutné, aby sa všetci veriaci vrátili k tomu pôvodnému, k tomu, čo bolo na počiatku. A čo to je, čo sme na počiatku počuli a čo to má v nás zostávať?

Ona zo sveta vyvolaná a ku Kristovým nohám zhromaždená cirkev bola žiarivým svedectvom o plnoprávnom vykúpení, ktoré ponúka zdarma milosť Božia každému hriešnikovi. Vtedy sa veriaci ľudia radovali zo spasenia a potvrdzovali svoju vieru: **„Ospravedlnení súc tedy z viery, máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého sme dostali aj prístup do tejto milosti, v ktorej stojíme a chválime sa nádej slávy Božej“ (R 5,1-2).**

Krstom vyznali títo vykúpení, že boli s Kristom ukrižovaní, že zomreli a boli spolu s Ním pochovaní: **„Alebo či nevíte, že všetci, ktorí sme pokrstení v Krista Ježiša, pokrstení sme v jeho smrť? Pohrobení sme tedy s ním skrze krst v smrť...“ (R 6,3-4).**

Tí prví veriaci vedeli, a vyznávali, že zomreli a boli s Kristom pochovaní nato, aby obcovali v novote života, ako nové, Božie stvorenie: **„...aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života. Lebo ak sme sa stali spoluzrastlými podobnosťou jeho smrti, ale takými aj podobnosťou vzkriesenia budeme vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu“ (R 6,4-6),**

„ale tomu, ktorý zomrel za nich i vstal z mŕtvych“ (2K 5,15).

Títo všetci vedeli a vyznávali, že v znovuzrození prijali večný život. Počuli z pravdy evanjelia a prijali vierou, že im bol daný Svätý Duch ako závdavok dedičstva, ktoré majú uchované v nebesiach a ktorý v nich prebýva a dosvedčuje im, že sú Božími deťmi: **„...v ktorom aj uve-riac, zapečatení ste Svätým Duchom zasľúbenia, ktorý je závdavkom nášho dedičstva na vykúpenie Božieho nadobudnutého vlastníctva, na chválu jeho slávy...“ (Ef 1,13-14), „cieľom dedičstva, neporušiteľného, nepoškrvneného a neuvädnutelného, ochráneného v nebesiach pre vás...“ (1Pt 1,4), „Sám ten Duch spolu svedčí s našim duchom, že sme deťmi Božími“ (R 8,16).**

Prvotná cirkev zostávala v nádeji zasľúbenia na príchod Pánov pre ňu, očakávali Božieho Syna z nebies a čakali na vykúpenie svojho tela a na svoje premenenie do Jeho podoby, podľa slov Pánových a Jeho apoštolov: **„...vám idem pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“ (J 14,3), „...Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame, Pána Ježiša Krista, ktorý premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobné telu jeho slávy podľa pôsobenia, ktorým si môže podriadiť všetky veci“ (F 3,20-21).**

Prvotná cirkev očakávala na vytrhnutie do oblakov a dovedenie Pánom do Otcovho domu, aby tam boli s Ním na veky: **„Lebo sám Pán s veliteľským povelením, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom“ (1Te 4,16-18).**

Tak to bolo na počiatku – všetko je i teraz podstatou a obsahom pravého kres-

ťanstva. Božie veci a Božie prehlásenia nepodliehajú zmene času. Vrátil si sa k tomu, čo bolo na počiatku?

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 7. 2. 1964

RODOKMEŇ KREŠŤANA

„A priznávali sa rodom ku svojim čeladiam“ (4M 1,17).

V tomto Božom nariadení je určité duchovné poučenie pre nás. K nám tiež znie otázka: Môžem ja preukázať svoj duchovný rodokmeň?

Aká škoda, že je mnoho takých, ktorí to nemôžu dokázať. Nemôžu jasne a rozhodne vyznať: **„Teraz sme deťmi Božími“ (1J 3,2)**. Nemôžu, lebo nie sú v počte tých, o ktorých čítame: **„Lebo ste všetci synmi Božími skrze vieru v Kristu Ježišovi“ (G 3,26)**. Hľa, toto je rodokmeň pravého kresťana. Len ten, kto sa narodil z Boha, môže takto prehlásiť. Každý taký človek je narodený zhora, zo Slova a Svätého Ducha. Rodokmeň takých ľudí siaha ku vzkriesenému Kristu, ktorý je teraz v sláve.

Náš telesný rodokmeň je telesného a padlého pôvodu. Preto sme svojim telesným pôvodom nenapraviteľne porušení. No napriek tomu môžeme získať stratené postavenie, dedičstvo i všetko. Bez obrátenia je všetko nenávratne stratené.

Aký slávny je rodokmeň kresťana, ktorý má nebeský pôvod. Ten má zapustené korene v novom stvorení. Pochádza zo vzkriesenia, preto ani smrť nepreruší jeho trvanie. **„Vieme, že sme z Boha“ (1J 5,19).**

L. P. Křesina

POSTAVENIE A SLUŽBA SESTIER

Jedinou autoritou vo veciach kresťanského osobného alebo zborového života je

Písmo, napísané Božími mužmi za vedenia a vdýchnutia Duchom Božím. Takzvané „vyznanie“, uznesenie koncilov, cirkevných rád, katechizmy, systematické teológie, poriadky cirkví, tradície a naopak rôzne moderné názory, nie sú vôbec v tomto smere smerodajné a záväzné.

Ak je Písmo jedinou autoritou, potom je nutné si uvedomiť, že je to vždy celé Písmo, vo svojom súlade, vo svojom doplnovaní sa a vzájomnom výklade Písma Písmom. Kresťan nie je vyzvaný, aby niektorú časť Božieho Slova preceňoval a inú opäť podceňoval, aby delil Písmo na podstatné a nepodstatné, tým menej, aby niektoré časti úplne ignoroval. **„Každé Písmo je Bohom vdýchnuté“** t.j. celé, každá jeho časť. Kto toto bude mať na mysli, ten potom bude pristupovať k vysvetleniu každého predmetu sa svätou úctou.

Skôr než sa začne pojednávať o službe sestier, musí byť urobená zmienka o ich postavení v cirkvi.

POSTAVENIE SESTIER

Podľa Písma žena v rodinnom i cirkevnom živote zaujíma postavenie poddanosti, podriadenosti. Myšlienka tzv. emancipácie, rovnosti je Písmu úplne cudzia. No poddanosť neznamená podradnosť.

„Ale chcem, aby ste vedeli, že hlavou každého muža je Kristus a hlavou ženy muž a hlavou Krista Bôh... Lebo muž nie je povinný pokrývať si hlavu súc obrazom Boha a jeho slávou, ale žena je slávou mužovou. Lebo muž nie je zo ženy, ale žena z muža; lebo ani nie je muž stvorený pre ženu, ale žena pre muža“ (1K 11,5,7-9).

„Ženy, podriadujte sa vlastným mužom ako Pánovi; lebo muž je hlavou ženy, jako aj Kristus je hlavou cirkvi, a on je Spasiteľom tela. Ale jako sa cirkev podriadiuje Kristovi, tak aj ženy vlastným mužom vo všetkom“ (Ef 5,22-24).

„Vaše ženy nech mlčia v sboroch, lebo sa im nedovoľuje hovoriť, ale podriaďovať sa, jako i zákon hovorí“ (1K 14,34).

„Žena nech sa v tichosti učí s celou poddanosťou. A žene nedovoľujem učiť ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho“ (1Tm 2,11.12).

„Staršie ženy... aby učily mladé ženy rozumu, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deti,...podriaďujúce sa vlastným mužom, aby sa nerúhali slovu Božiemu“ (Tt 2,3-5).

„...ženy podriaďujú sa vlastným mužom“ (1Pt 3,1).

Opäť iné pokyny sú dané mužom, predovšetkým, aby milovali svoje ženy ako aj Kristus miluje Cirkev a vydal seba samého za ňu. Pri pozornom čítaní takýchto pasáží je zrejmé, že vzťah mužov k ženám či už v manželstve alebo v cirkvi je symbolom – obrazom vzťahu Krista voči svojej Cirkvi a ženy voči mužom symbolizujú vzťah Cirkvi voči svojmu Pánovi.

Poddanosť žien nie je teda ničím podradným a otrockým, ale postavenie, ktoré zjavuje slávny symbol. Tým, v milosti Božej, pôvodný súd nad ženou **„...tvoja túžba sa poniesie k tvojmu mužovi, a on bude panovať nad tebou“** (1M 3,16b), bol v období evanjelia zmenený v slávne postavenie symbolizujúce vzťah Krista k Cirkvi a Cirkvi ku Kristovi. To je cieľ, účel poddanosti žien.

Ako dôvod poddanosti Písmo uvádza:

1. Adam bol stvorený, potom Eva (1Tm 2,13).
2. Adam nebol zvedený, ale žena súc zvedená dopustila sa prestúpenia (1Tm 2,14).
3. Muž je obraz a sláva Božia, žena je sláva mužova (1K 11,7).
4. Nie je muž zo ženy, ale žena z muža (1K 11,8).
5. Muž nie je stvorený pre ženu, ale žena pre muža (1K 11,9).

Hlavným predmetom textu **1K 11,3-10** je zásada autority a stupne autority: žena – muž – Kristus – Boh. A vo veršoch 11 a 12 je zmienka o vzťahu muža i ženy voči Pánovi. V tom ale nie je žiadny rozdiel. Čo sa týka ich osobného postavenia v Pánovi, do ktorého ich uviedla Jeho obeť, v tom nie je rozdiel. To tiež dosvedčuje G 3,28: „**Niet Žida ani Gréka; niet sluhu ani slobodného; niet muža ani ženy, lebo vy všetci ste jedno v Kristu Ježišovi.**“ Pasáž, v ktorej sa vyskytuje tento verš, pojednáva o ospravedlnení z viery v Kristu.

V Kristu ako Spasiteľovi sú všetci jedno. V Ňom nie je:

1. ani Žid ani Grék – nie je rasový, národný rozdiel,
2. ani otrok ani slobodný – nie je rozdiel spoločenský, sociálny,
3. ani muž ani žena – nie je rozdiel pohlaví.

Je neprípustné použiť alebo vyložiť verš Písma nezávisle od kontextu, pasáži, v ktorej sa vyskytuje. Kto tak robí, dopúšťa sa omylu.

Tak ľudmi utvorené cirkvi a denominácie pri nejakej chvíľkovej „spolupráci“ si vystavia tento nadpis: „*Vy všetci ste jedno v Kristovi Ježišovi*“ a tým chcú obísť alebo preklenúť svoju cirkevnú rozdielnosť. Ak sú znovuzrodení, sú jedno v Kristu Ježišovi, čo sa týka ich spasenia. Ale týmto veršom nemôžu preklenúť ani ospravedlniť cirkevnú rozdielnosť, do ktorej ich uviedla neposlušnosť k Pánovi a Jeho Písmu.

Práve tak nemožno týmto veršom zdôrazniť, že v cirkvi je nerozdielne postavenie mužov a žien, napriek tomu že sa stali údmi Cirkvi nerozdielnym spôsobom. Znovu zdôrazňujeme, tento verš vystihuje postavenie v Kristovi, ale nie v zboře. O tom máme zjavenú Božiu vôľu inde.

Ako viditeľné znamenie autority muža a poddanosti ženy v cirkvi sú žene určené: **prikrytie hlavy a mlčanie v zbore.**

Prikrytie hlavy – 1K 11,3-16.

Podľa tejto časti Písma žena má vlastne dvojité prikrytie hlavy. Jedno príležitostné, užívané pri verejných zhromaždeniach, čo je akákoľvek prikryvka a jedno trvalé, pozostávajúce z dlhých vlasov.

Oboje je súčasne znamením poddanosti ženy a moci, autority muža, lebo muž je hlavou ženy.

„**Lebo muž nie je zo ženy, ale žena z muža; lebo ani nie je muž stvorený pre ženu, ale žena pre muža**“ v. 8 a 9. **Eva bola utvorená z Adama.** Pochádza z muža. Bola kosť z jeho kostí a mäso z jeho mäsa. Jej meno bolo „**Iššah**“ (mužena – 1M 2,23), odvodené z jeho mena „**Iš**“ (muž).

Prikryvka hlavy ženy hovorí teda o prvenstve mužovom a poddanosti ženy. Hlavne však symbolizuje prvenstvo a zvrchovanosť Kristovu nad Cirkvou a poddanosť Cirkvi Kristovi. **Takže toto postavenie žien je postavenie cti a slávy.**

Potom má toto zriadenie význam pre anjelov. „**Preto je žena povinná mať na hlave znamenie moci mužovej pre anjelov.**“ (1K 11,10).

Treba zdôrazniť, že v gréckom origináli je miesto „*obostretý*“ slovo „*exousia*“, čo znamená **moc, autorita**. Takže doslovne by sme mali text preložiť: „*znamenie moci na hlave*“. Sám prof. Žilka prekladá ten verš takto: „**Preto žena musí na hlave mať znak mužovej moci vzhľadom na anjelov**“.

Toto opatrenie je iste jeden zo spôsobov poučenia nebeských bytostí „**aby bola teraz skrze cirkev oznámená kniežatstvám a mocnostiam v ponebeských oblastiach prerozanitá múdrosť Božia podľa preduloženia vekov, ktoré to preduloženie učinil v Kristu Ježišovi, našom Pánovi...**“ (Ef 3,10-11).

Keď si toto budú sestry i bratia uvedomovať, nebudú považovať toto slovo za niečo nepodstatné, okrajové.

Mlčanie v zbere

Sotva je iná otázka tak málo chápaná a mylne vykladaná ako práve táto. Uvedme tu znovu jasné prehlásenia Božieho Slova: „**Vaše ženy nech mlčia v zboroch, lebo sa im nedovoľuje hovoriť, ale podriaďovať sa, ako i zákon hovoriť. A jestli sa chcú niečo naučiť, nech sa doma pýtajú svojich vlastných mužov, lebo je mrzáka vec žene hovoriť v zbere.**“ (1K 14,34-35).

(Kralickí jedno slovo z gréčtiny – Ekklésia – prekladajú: zhromaždenie alebo cirkev alebo zbor.

V Novom zákone je Ekklésia používané v oboch pohľadoch na cirkev:

- a) ako univerzálna Cirkev, všetci znovu-zrodení vierou v Krista, ktorí kedy žili, žijú a budú žiť,
- b) ako miestny zbor, cirkev v niektorom mieste – meste.

„**Žena nech sa v tichosti učí s celou poddanosťou. A žene nedovoľujem učiť ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho.**“ (1Tm 2,11.12).

Obe miesta sa navzájom dopĺňujú.

Žiaľ, že sa rozšírili všelijaké mylné názory na tento predmet:

1. Vraj to, čo je napísané v 1K 14,34, malo len dočasný a miestny význam. Jeden z dôkazov ako ďaleko môže zájsť aj veriaci človek vo svojej tvrdošijnej obhajobe svojho alebo cirkevnického názoru, je tvrdenie, že takýto zákaz platil len v staroveku a nie v čase „*emancipácie*“ žien! Keby sme takto nakladali s Písmom, kde by sme mali meradlo pre posúdenie, čo malo dočasnú a trvalú platnosť? O tom, čo malo dočasnú platnosť, je jasne napísané v Písme napríklad o obetiach a kňazstve Starého Zákona, o stánku zmluvy a Jeruzalemskom chráme a i.. Božia vôľa zjavená v Písmach NZ však trvalo zaväzuje Cirkev po celú dobu jej

existencie na zemi. Nesmieme zabudnúť, že práve v tomto prípade 1K 14,34 je mn.č. „*v zhromaždeniach*“, teda nie len v Korinte. Celá táto epištola nesie nadpis: „**Cirkvi Božej, ktorá je v Korinte, posväteným v Kristu Ježišovi, povolá-ným svätým, so všetkými, ktorí vyzývajú meno nášho Pána Ježiša Krista na každom mieste, ich aj našom**“ (1K 1,2). A ďalej: „**A tak nariadujem vo všetkých zboroch.**“ (1K 7,17) A podobne: „**Ale ak sa niekto vidí byť škriepivým, my nemáme takej obyčaje ani zbory Božie.**“ (1K 11,16).

2. Vraj sú to zaujaté názory starého zatrpknutého mládenca – Pavla. Keby ten, čo sa toto odváži tvrdiť čítal v básni Božej ďalej, potom by zistil: „**Ak niekto myslí o sebe, že je duchovný, nech pozná dobre, čo vám píšem, že sú to nariadenia Pánove.**“ (v. 37). Slovo „*Pánove*“ vystihuje zvrchovanosť Kristovu nad Cirkvou a zároveň zodpovednosť Cirkvi k plneniu všetkých Jeho príkázaní. Máme teda čo robiť s Hlavou Cirkvi.

3. Vraj išlo len o udržanie poriadku. A tak sa ženy vyzývajú, aby boli v tichosti. Bol by snád neporiadok a hlučnosť len špecialitou žien, a mužov by sa niečo také netýkalo? A alebo mohli si snád muži dovoliť akýkoľvek druh neporiadku, ale ženy nie? O niečo také tu vôbec nejde. V tejto kapitole dáva apoštol pokyny ohľadom hovorenia jazykmi a prorokovania, teda služby Slovom. Keď sa ženy vyzývajú, aby mlčali, znamená to, že sa nemajú tejto služby zúčastniť. Že ide o túto vec dokazuje v. 28., kde je použitá taká istá výzva – „**nech mlčí!**“ – a týka sa to mužov (v. 26-29), keby chceli hovoriť jazykmi a nemali tlmočníka. Toto mlčanie sa teda týka služby Slovom.

Aj napriek tomu, že v gréčtine sú použité dve rôzne slová, poučenie zostáva rovnaké. V 1K 14,34 je použité slovo „*sigáo*“ a v 1Tm 2,11-12 je „*hésychia*“. Toto dru-

hé slovo je snáď trochu miernejšie a namiesto „mlčanie“ by sa mohlo preložiť „kľud, tichosť“, ako na rozdiel od hluku. Podľa použitia oboch v NZ však poznávame, že majú význam mlčania na rozdiel od prednesenej reči. Nejde teda o kľud od akéhokoľvek hluku, ale o zmĺknutie, mlčanie, nevmiešavanie sa rečou.

„Sigaó“

- „**A oni mlčali a nepovedali v tých dňoch nikomu ničoho...**“ (L 9,36).
- „**No, on im pokynul rukou, aby mlčali...**“ (Sk 12,17).
- „**A umĺklo všetko množstvo a počúvali Barnabáša a Pavla...**“ (výstižný príklad!), (Sk 15,12).
- „**A keď umĺkli, odpovedal Jakub...**“ (Sk 15,13).
- „**...a podľa zjavenia tajomstva, zamĺčaného cez večné časy...**“ (presne preložené „zamlčaného“, to znamená „nevysloveného“), (R 16,25).

K týmto citátom patrí už uvedené:
1K 14,28.30.34.

„Hésychia“

- „**A keď počuli, že im hovorí hebrejským nárečím, boli ešte tichšie.**“ (Sk 22,2)

Podľa zmyslu **1Tim 2,11-12** je predovšetkým jasné, že nejde o mlčanie – tichosť na rozdiel od hluku, ale na rozdiel od učenia, teda reči, príhovoru. **A to je rozhodujúce.**

4. Vraj tu nejde o reč, ale o bavenie, rozprávanie si počas zhromaždenia. Vraj v korintskom zbore bol početný židovský živel a počas pobožností tam všetko bolo usporiadané ako v židovskej synagóge. Ženy boli v osobitnom oddelení a tam sa bavili a tým vyrušovali. Tu je dôležité zistiť, či slovo „hovoriť“ má tiež význam „vra-vieť – baviť“. V gréčtine je to slovo „lalein“. V NZ je celkom použité asi 300 krát a ani raz nemá význam: pohovoriť si, baviť sa.

V samotnej kapitole **14. 1.listu Korintánom** je „lalein“ použité 18 krát o hovorení jazykmi, potom o prorokovaní (v. 3; v. 29), o zrozumiteľnom rozprávaní pre poučenie druhých (v.19) a o Božom výroku ľudským prostredníctvom (v. 21). Tak ani vo v. 34-35 nemá slovo „lalein“ iný význam než hovoriť, rečniť.

Z uvedeného je zrejmé, že Písmo nedovoľuje ženám hovoriť v zhromaždeniach cirkvi, keď sú prítomní bratia a sestry.

Modlitby

Podľa **1Tm 2,11-12** je zrejmé, že ženám neprislúcha akákoľvek činnosť, v ktorej by mohlo byť badať vládu nad mužom. V **1. liste Timotejovi** majú všetky pokyny svoj význam pre Cirkev. Aj keď niektoré z nich sa týkajú najmä Timoteja, ich konečný význam je pre celú Cirkev. Dôvod k písaniu celého listu je v **3. kapitole vo veršoch 14-15**: „**Toto ti píšem v nádeji, že naskore prídem k tebe; ale keby som meškal, aby si vedel, ako sa treba správať v dome Božom, ktorým je cirkev živého Boha, stĺp to a pevná postać pravdy**“ („sa treba“ je doslovný preklad; nielen Timotej sa mal tak správať, ale všetci vykúpení). Ide tu o miestnu cirkev, miestny zbor. Teda aj to, čo je napísané v **kap. 2, 8-12** sa týka zhromaždenia zboru.

Vo v. 8. sa zmieňuje apoštol o verejných hlasitých modlitbách mužov, zatiaľ čo práve pri takých príležitostiach sa zmieňuje len o zovňajšku žien a nie o ich verejnej hlasitej účasti. Pri spoločných zhromaždeniach sa jeden modlí hlasito a druhý v duchu. Ten, ktorý sa modlí hlasito vlastne reprezentuje zbor, vedie ho v modlitbe. Je to určitá vodcovská úloha. K niečomu takému nevyzýva apoštol ženy, ale len mužov. Keby sa žena ujala takej úlohy, bolo by to „vládnutie“ nad prítomnými mužmi. „**A ženy nedovoľujem učiť**“ (služba Slovom) **ani vládnuť** (ani akákoľvek iná forma vedenia, vládnutia)

„nad mužom, ale nech je ticho“ (v.12). Ženám nie je zakázané sa modliť, veď sa modlia potichu, v duchu. Nemajú sa však modliť hlasito, aby prevzali túto vodcovskú úlohu mužov.

Spev

Pokiaľ sa týka spevu, nikde v NZ nie je o ňom zmienka v spojení s mužmi všeobecne ani s mužmi jednotlivcami pri zhromaždeniach. Spev je vecou kresťanského kolektívu, kde vedúcu úlohu vlastne nemá nikto, a preto sa tieto obmedzenia nevzťahujú na ženy pri speve.

Verejná hlasná účasť žien modlitbami a Slovom

Z 1K 11,5 vyplýva, že ženy mali príležitosti k verejným hlasným prejavom: **„Každá žena, keď sa modlí alebo keď prorokuje s nepokrytou hlavou, hanobí svoju hlavu“** (to znamená muža, ktorý je jej hlavou, v. 3). Kritika ženy, pretože nemá prikrývku hlavy pri súkromnej pobožnosti by bola nemiestna. Tu ide o verejnú modlitbu a prorokovanie, avšak nie pri zhromaždení cirkvi.

Každý úprimný a dôsledný študent Slova Božieho ihneď zistí, že nikdy nemôže ísť o nejaký rozpor medzi 1K 11,5 a 14, 34-35. V 11. kap. sú položené všeobecné zásady a nevyskytuje sa tam pripomienka „v zhromaždení“ ako v 14,34-35. Z toho je zrejmé, že v 11,5 išlo o iné príležitosti ako zhromaždenia cirkvi, ako napr. Tt 2,3-4: **„Staršie ženy tak podobne, v držaní sa ako sa svedčí svätým... ktoré učia, tomu, čo je dobré a krásne, aby učili mladé ženy rozumu, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deti.“** **„Vydaté ženy sú vyzývané, aby sa doma spýtali svojich mužov, keď sa chcú niečomu naučiť“** (1K 14,35). Nevydaté ženy môžu získavať ponaučenie v kresťanských domácnostiach alebo od starších žien.

Pri takýchto príležitostiach o ktorých je zmienka v epištole *Títovi* 2,3-4 sa iste ženy verejne modlili a sprostredkovali Božiu vôľu, prorokovali. Tak je napr. V knihe *Skutkov* povedané, že Filip evanjelista mal štyri dcéry panny, prorokyne (21,9). Iste, že tohto svojho daru nepoužívali v prítomnosti mužov – prorokov: **„A boli v Anti-ochii, v tamojšom zbore, niektorí proroci a učitelia...“** (Sk 13,1). Ani jeden z nich nebola žena. V čase poapoštolskej, kedy už skrze Písma bola zjavená Božia vôľa, činnosť prorokov prebrali evanjelisti a učitelia. Dnes nemáme apoštolov (ani ich nástupcov v osobách biskupov a arcibiskupov !!) ani prorokov. **„A on dal jedných za apoštolov, jedných za prorokov, jedných za evanjelistov, jedných za pastierov a za učiteľov...“**. **„...vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, kde je uholným kameňom sám Ježiš Kristus...“** (Ef 4,11 / 2,20). Základ sa nestavia dvakrát, je len jeden. A tak len na začiatku Cirkvi Kristovej, pri jej základe boli apoštolovia a proroci. Stále však sú v cirkvi evanjelisti, pastieri a učitelia.

Služba sestier

Môže byť všestranná, keď si uvedomia svoje pravé postavenie v cirkvi. Apoštol Pavol hovorí, že ženy:

Evodia a Syntycha „...sa so mnou borili v evanjeliu“ (F 4,3).

Dorkas mala vzácnu úlohu od Pána: **„...Tá bola plná dobrých skutkov a milodarov, ktoré dávala... ...ukazovali sukne a plášte, ktoré im robila Dorkas, dokiaľ bola s nimi.“** (Sk 9,39).

Lýdia se stala hostiteľkou služobníkov Pánových: **„A keď bola pokrstená i jej dom, prosila a hovorila: Ak ste súdili o mne, že som verná Pánovi, tak vojdite do môjho domu a zostaňte. A prinútila nás.“** (Sk 16,15).

Fojba je označená ako služobnica (diakon) zboru v Kenchreách. Jej činnosť spočívala v rôznej pomoci, tiež slúžila hostom: „**A odporúčam vám našu sestru Fojbu, služobnicu zboru v Kenchreách, aby ste ju prijali v Pánovi hodne svätých a boli jej nápomocní, v akejkolvek veci by vás potrebovala, lebo aj ona mnohým pomáhala, aj mne samému.**“ (R 16,1-2).

Dnes môžu byť sestry veľmi úspešne činné v evanjeliu medzi ženami a deťmi.

Záver

Kdekoľvek bratia a sestry pristúpia bez predchádzajúcej zaujatosti k Písmu, stanú sa im tieto zásady Nového zákona jasné a záväzné. Spoznajú v tomto zriadení Boží poriadok pre cirkev. Každý vykoná to, čo mu Pán pridil a bude mať radosť z plnenia Pánovej vôle.

Otázka dlhých vlasov a prikrývky hlavy pre ženu a jej mlčanie v zhromaždení cirkvi nemá byť predmetom debát a pochybností ani nemá byť ignorovaná. Pre tých, ktorí nechcú uznať jasné vyhlásenie Písma za smerodajné a záväzné, platia apoštolove kategorické slová: „**Ale ak sa niekto vidí byť škriepivým, my nemáme takej obyčaje ani zbory Božie.**“ (1K 11,16). „**Ak niekto myslí o sebe, že je prorok alebo duchovný, nech pozná dobre, čo vám píšem, že sú to prikázania Pánove. Ale ak niekto nevie, nech nevie.**“ (1K 14,37-38).

Ransome W. Cooper, 1959

MISIONÁR ZO ŠKÓTSKEJ BANE

(Spracované podľa knihy:
James Lees 1879-1958,
Pastier osamelých srdc v Európe)

Škótsky misionár James Lees svojou obetavou službou lásky zanechal hlbokú stopu

v srdciach mnohých veriacich v Škótsku, Škandinávii, na Balkáne, v Poľsku, Maďarsku, Srbsku i v Československu. Väčšinu aktívnej služby strávil cestami a pobytmi v Európe, ale v roku 1925 a 1926 absolvoval aj dlhšiu cestu po USA a Kanade. V jeho spomienkach je zaznamenané aj stretnutie s bratom Sirackým v Detrote: „**Brat mal obecenstvo v zbore v Central Hall. Bol som si istý, že Fordové závody neboli tým pravým miestom pre neho, mal by byť vo svojej vlasti a medzi Slovákmi s evanjeliom. Napokon sa aj so svojou dobrou a obdarovanou manželkou usadili v hlavnom meste Slovenska, Boh mocne požehnal ich prácu, nielen na Slovensku, ale tiež aj v ostatných častiach Československa. Niekoľkokrát som s ním cestoval, radujúc sa z toho keď hriešnici prichádzali ku Kristovi a ľud Boží bol povzbudený a požehnaný. Brat sa narodil a vyrástol v Petrovci v slovenskej oblasti v Juho-slávii.**“ **Tieto spomienky sú zachytené v knihe James Lees, Pastier osamelých srdc v Európe**, v ktorej životné cesty brata Leesa spísal a vydal rok po jeho smrti brat Ransome W. Cooper, ktorý mal tiež blízky vzťah ku bratovi Butcherovi a tiež osobne poznal a navštívil bratské zbory v Československu.

James Lees sa narodil 17. 3. 1879 ako najmladšie z ôsmich detí v rodine baníka v škótskej dedinke Annbank, v oblasti Ayrshire. Do školy chodil iba do dvanástich rokov a krátko nato začal pracovať v bani, kde ostal nasledujúcich 16 rokov, zvyčajne 10 hodín denne. Svoje obrátenie popísal takto: „*Hoci som mal sotva 16 rokov, poznal som každé divadlo a koncertnú sálu v Glasgowe aj v mojom rodnom meste. Mal som ambíciu stať sa hercom. Chcel som sa pripojiť k miestnemu amatérskemu dramatickému klubu, keď budem mať šesťnásť rokov. Avšak najväčšia udalosť môjho života sa udiala dva mesiace predtým. Táto udalosť mi dala inú ambíciu, a to robiť radosť a slúžiť Tomu, ktorý zomrel na Golgote, aby ma získal*

pre seba. Jednu nedeľu večer koncom roka 1894, sedel som na evanjelizačnom zhromaždení, čo bolo pre mňa veľmi nezvyčajné miesto. Zdalo sa, že Boh je prítomný na tom mieste, evanjelium bolo mocne kázané. Ukrižovaný Kristus bol jasne zjavovaný, Svätý Duch ku mne prehováral. Nespočetné množstvo hriechov ma obklopilo, moje neprávosti ma držali, takže som nemohol pozdvihnúť svoj zrak. Bolo ich viac ako vlasov na mojej hlave. Preto, aby mohli byť tieto hriechy odstránené, Boh poslal svojho milovaného Syna, aby opustil slávu nebies, aby prišiel na zem a zomrel tu.

Na Nový rok som navštívil dve miesta s úmyslom zabaviť sa. Večer som sedel na najväčšom predstavení pantomímy v Glasgowe. Na javisku stáli najlepší umelci z celej krajiny. Musím vyznať, že sa mi zdalo, že ich nevidím. Nech je chvála Bohu, Jeho Duch neprestával so mnou zápasiť. Zdalo sa mi, že všetko čo vidím sú slová: „**Kde budeš vo večnosti?**“ Opustil som to veľké predstavenie, ale nebol som vôbec pobavený... V sobotu večer som bol opäť na nejakom predstavení. Medzi hercami boli dvaja pomaľovaní komedianti. Snažili sa zabaviť publikum spievaním na melódiu známej duchovnej piesne. Bolo to také neúčtivé. Zdvihol som sa zo sedadla na galérii, pozrel som dole na javisko, cítil som, že sme všetci blázni, len som nevedel, ktorí sú väčší, či tí na javisku, alebo tí v hľadisku. Opustil som sálu so slovami: „Zbohom, už ma nikdy nevidíte!“

Aké prázdne srdce som mal! Zriekol som sa sveta, ale to ešte nie je obrátenie. Moje srdce bolo prázdne, lebo tam nebol Kristus. Nasledujúci večer som sedel so siedmimi stovkami počúvajúcich evanjelium, ktoré bolo kázané verne a čisto v Kensington Hall v Hamiltone. Rozhodol som sa, že neodídem kým nebudem môcť povedať: „**Ježiš je môj!**“ Zástupy opustili sálu, ale ja som ostal. Starší kresťan pristúpil ku mne s Bibliou v ruke a čítal nie-

ktoré oddiely Písma. Ja som vtedy Písmo nepoznal. Čítal mi také slávne verše ako Ján 3,16, Ján 5,24, Rimanom 10,9-10. Pozrel som sa do tváre toho drahého muža a povedal som: „Pane, myslíte si, že keď ja prijmem Pána Ježiša, tak On prijme mňa?“ „Samozrejme že prijme!“ Verím, že vtedy čítal Ján 6,37 „**Toho kto príde ku mne, nevyženiem von.**“ A ja som prišiel – inými slovami, prijal som Pána Ježiša ako môjho osobného a jediného Spasiteľa“.

Krátky čas po tom ako bol James Lees pokrstený, vzniklo zhromaždenie v meste Burnbank, kde vtedy býval a tu začínal postupne slúžiť Pánovi. Horlivo čítal Bibliu, často dlho do noci, k tomu i osvedčené biblické komentáre a získal tak dobrý základ zdravého učenia. Už v mladosti sa prejavoval ako muž modlitby, ktorý zvykol hovoriť: „*Kolená boli stvorené nato, aby sa ohýňali.*“ S radosťou svedčil evanjelium ľuďom a už skoro bol zrejmý jeho dar evanjelistu. Spolu s ďalšími podobne zmýšľajúcimi mladými bratmi chodili po okolitých baníckych dedinách, kde rozdávali traktáty a konali zhromaždenia pod holým nebom. Okruh služby Jamesa Leesa sa postupne zväčšoval a kázal v zhromaždeniach veriacich v okolí, ale tiež kázal evanjelium na mnohých nových miestach v Škótsku i v Severnom Írsku, často v chudobných a odľahlých oblastiach. Jeho jednoduchý spôsob zvestovania evanjelia, ako jednoduchého človeka z bane, nachádzal odozvu v hľadajúcich srdciach prostých ľudí. Keď to videli niektorí starší bratia, povzbudzovali ho v tejto službe, slovom a niektorí aj finančnou podporou. James stále pracoval v bani – niekedy niekoľko mesiacov tvrdo drel, aby ušetril peniaze a potom odišiel niekam kázať evanjelium a bol tam až kým všetko neminul. Približne v roku 1907, vo veku 28 rokov, s odporúčaním svojich bratov v Burnbanku, James vstúpil do úplnej závislosti na svojom Pánovi, ukončil zamestnanie v bani, aby venoval celý svoj

čas kázaniu evanjelia. V roku 1910, potom ako kázal a slúžil na mnohých miestach vo svojej domovine, dostal sa Božím riadením do Švédska, keď zareagoval na výzvu istého kresťanského námorníka z tejto krajiny. James sa pomerne rýchlo a ľahko naučil po švédsky a 3 roky žil a slúžil v tejto krajine, ale tiež v Nórsku a Estónsku, kde mnohým poslužil na ceste ku Kristovi. Dôsledkom tejto návštevy bolo duchovné prebudenie vo Švédsku a na mnohých miestach sa začali veriaci schádzať v jednoduchosti v Pánovom mene. Takto sa začala zahraničná púť brata Jamesa Leesa, ktorý hoci sa nikdy neoženil a nemal vlastnú rodinu a domácnosť, našiel svoj domov u mnohých bratov a sestier v rozličných krajinách.

Z Estónska brat Lees navštívil Poľsko, kde potom mnohokrát aj dlhší čas prebýval, v Sliezsku mal blízky vzťah s bratom Josefom Mrózkom i jeho synom.

V Československu cestoval často s bratom Křesinom, s ktorým navštívil aj Budapešť a Báčsky Petrovec (neskôr aj s bratom Sirackým). Južosláviu potom navštevoval brat Lees pravidelne takmer každý rok a vždy na mesiac, alebo dva. Keďže veriaci tu boli väčšinou na vidieku a pracovali v poľnohospodárstve, veľmi prakticky si plánoval návštevy vždy v zimnom období, hoci to bolo pre jeho cestovanie náročnejšie.

Veriaci brata Jamesa Leesa milovali a jeho službu vďačne prijímali, lebo sa k nej zreteľne priznával Pán v ich srdciach. Mnohým mladým zhromaždeniam brat Lees citlivo pomáhal v duchovnej výchove, na stretnutiach s bratmi odpovedal na otázky ohľadom výkladov ťažších miest Písma a tiež ohľadom praxe v živote v Cirkvi.

Ešte tesne pred 2. svetovou vojnou v roku 1938 navštívil Poľsko, Balkán, Estónsko a Švédsko. Počas vojny slúžil James Lees doma v Británii návštevami v nemocniciach, kde boli pacienti z mnohých národov, navštevoval tiež tábory

poľských a iných spriateleneých vojakov. Hneď po vojne bol jedným z prvých, ktorí vycestovali z Británie, najskôr do Švédska, potom do vojnou zvlášť zničeného Poľska a tiež do Južoslávie.

V roku 1949 prvý krát navštívil Viedeň a na prelome rokov 1956/57 tu strávil 6 mesiacov, kedy pomáhal manželom Brandtovcom v službe materiálnej i duchovnej pomoci pre krajiny východnej Európy (najmä v čase tzv. maďarskej revolúcie). Viedeň so svojou vynikajúcou geografickou polohou sa stala jeho posledným východiskom pre návštevy okolitých krajín, už takzvaného východného bloku. 9. apríla sa tu vrátil vlakom z Poľska zo svojej poslednej návštevy a 16. apríla v noci zomrel po sérii silných srdcových záchvatov.

Brat James Lees nikdy neštudoval na žiadnej biblickej škole, ani na misijnom inštitúte a aj keď mal len základné vzdelanie, dokázal sa naučiť švédsky a nemecký jazyk a aj kázať v týchto jazykoch. Nikdy nepatril ku žiadnej ľudskej organizácii. Celý život aktívnej služby bol podporovaný od veriacich jednotlivcov i zborov, z rôznych častí sveta, ktorí mu dôverovali v Pánovi a nepretržite sa za jeho službu modlili.

Veľa času strávil korešpondenciou, v ktorej osobne a individuálne v listoch ďakoval svojim podporovateľom a informoval ich o diele Pánovom. Cez jeho ruky prešla aj mnohá materiálna a finančná pomoc veriacim v núdzi. Na niektorých miestach po ňom ostalo svedectvo, že neprijímal dary ani zbierky od tých, ktorým práve slúžil. Celý jeho majetok v čase jeho smrti spočíval v jednom obleku a v peňažnej hotovosti určenej na úhradu pohrebných nákladov.

Bol jedným z tých, na ktorých sa môže vzťahovať nasledovný citát z Písma: „**Ale rozumní sa budú skvieť ako jas oblohy a tí, ktorí privodia mnohých ku spravodlivosti, ako hviezdy na večné veky**“ (Daniel 12,3).

Charles Henry Mackintosh

Krešťan, ročník I., september 1948, číslo 9

SOM POMOC ČI PREKÁŽKA V ZBORE?

„...neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj, ale napomínajúc sa, a to tým viacej, čím viacej sa blíži ten deň. Lebo keď dobrovoľne hrešíme po prijatí známosti pravdy, nepozostáva už viacej obeti za hriechy, ale akési strašné očakávanie súdu a prudká páliivosť ohňa, ktorý má žrať protivníkov“ (Žd 10,25-27).

Jedna z mnohých požehnaných vecí, ktorú Pán zanechal svojím učeníkom, je spoločné zhromaždenie, ktorému On zasľúbil svoju prítomnosť. Dúfame, že každý skutočne veriaci človek túži byť tam, kde je prítomný Pán, či pri lámaní chleba na pamiatku Jeho smrti, či pri rozjímaní Jeho slova, alebo pri tróne milosti, kde sa čerpá z Božej milosti. Kto vynecháva tieto zhromaždenia, ten vychladne a vystavuje svoju dušu veľkému nebezpečenstvu. Zanedbávanie zhromaždení vedie celkom iste k opusteniu Krista a Jeho záujmov.

Nemienime tu uvažovať do ktorého zo spomenutých zhromaždení máme chodiť. Každý veriaci má usilovať, aby chodil do všetkých. Chceme uvažovať o duchovnom stave, v akom má veriaci človek navštevovať zhromaždenia. Táto otázka je už v hlavičke tohto článku. Som ja pomocou, či prekážkou zboru? Každý kresťan je jedným alebo druhým. A to je veľmi vážna vec.

Keď si prečítame z 1. listu apoštola Pavla Korintanom 12. kapitolu zistíme, že každý úd tela má vplyv na ostatné údy. Ak nie je v poriadku i sebe menší úd, pocíti to celé telo. Zalomený necht, vylomený zub, vytknutá noha, alebo ak je v neporiadku svalstvo a nervová sústava, všetko je prekážka celému telu. Rovnako je to i v Kristovom tele – cirkvi. Keď trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy.

Stav každého údu ovplyvňuje celé telo. Preto je každý úd alebo pomoc, alebo prekážka telu. Všímajte si túto hlbokú a praktickú pravdu.

Pavol tu hovorí o celej Cirkvi na svete, ktorej čiastkou je i najmenšie zhromaždenie: „**A vy ste telom Kristovým a údami po čiastke**“ (1K 12,27). Keby Pavol písal inému zboru o tomto predmete, písal by rovnako. Čo bolo pravdou o jednom, bolo pravdou o všetkých. A čo bola pravda o celku, platilo o každom miestnom zборе. Sotva je niečo jednoduchšie, jasnejšie a praktickejšie ako táto pravda.

Z celého predmetu vidíme tri motívy pre svätý a horlivý život:

1. **Bázeň, aby sme nepotupili Hlavu, s ktorou sme spojení.**
2. **Aby sme nezarmútili Svätého Ducha, skrze ktorého sme spojení.**
3. **Aby sme neublížili údom, s ktorými sme spojení.**

Môžu byť nejaké vyššie motívy? Ó, by sme ich všetci brali vážne. Tu nestačí len pridržať sa učenia o tejto jednote, ona sa musí ukázať v praktickom živote. Ľudská myseľ sa môže zamestnávať i najvyššími pravdami bez toho, aby sa mocne dotkli srdca a svedomia. Nuž, uvažujme o nich tak, aby sa ukázali ich dôsledky v našom živote.

Najväčšia zodpovednosť za každé zhromaždenie spočíva na bratoch, ktorí slúžia slovom. Tou službou môže byť návrh piesne, modlitba, ďakovanie, čítanie slova alebo výklad. Títo všetci si musia byť istí, že sú len nástroje v Božej ruke, skrze ktoré Boh vykonáva nejakú službu ku vlastnej chvále. Inak by boli zboru na škodu. Uhášali by Svätého Ducha, prekážali chválam a ničili by duchovnú jednotu. Toto má viesť k veľkej bedlivosti všetkých, ktorí nejakým spôsobom slúžia v zbere a ustavične usilujú o jeho dobro, prosper, cítia zodpovednosť za priebeh a vývin zhromaždenia želatelným smerom.

Návrh nesprávnej piesne môže byť prekážkou Svätému Duchu vo vedení zboru. To isté zapríčini čítanie nesprávneho odseku Písma. Slovom, všetko, čo nie je pod priamym vedením Ducha, môže byť prekážkou vedeniu zhromaždenia a vzdelania zboru. Preto majú všetci, ktorí slúžia, hľadať Kristovu slávu v cirkvi a požehnanie cirkvi:

„Tak čo tedy robiť, bratia? ...všetko nech je na vzdelanie“ (1K 14,26).

Keby toto nevedeli, nech radšej mlčia a čakajú na Pána. Takým mlčaním a čakaním na Pána prinesú Pánovi viac slávy a požehnaní zboru, ako neužitočným hovorením alebo konaním niečoho.

Pri všetkom vyzdvihovaní vážnosti a zodpovednosti služby v zbere musíme zdôrazniť, že celé pôsobenie nástrojov v Božej ruke je závislé od duchovného stavu všetkých prítomných. A toto je to, čo nám leží na srdci, a čo nás vedie k písaniu týchto riadkov. Každá duša v zhromaždení je alebo pomocou, alebo prekážkou, alebo zhromažďuje, alebo rozptyľuje.

Tí, čo idú do zhromaždenia s úprimnou horlivosťou ducha preto, že je tam Pánovo meno, sú pomocou a požehnaním pre zhromaždenie. Kiež by Pán rozmnožil ich počet. Akým svedectvom by boli zbory pozostávajúce z takých ľudí!

To nie je otázka darov alebo známosti, ale otázka milosti, pravej pobožnosti a pokory. Ide o stav, v akom prichádza duša každého Božieho dieťaťa do zhromaždenia. Bez tohto stavu duší sú i najväčšie dary iba prekážkou a osídлом. Známost' a dary bez dobrého svedomia a bázne Božej môžu byť použité nepriateľom k záhube duší.

Ale v zhromaždení, v ktorom sú duše v pravej pokore a vážnosti vyvolanej vedomím Božej prítomnosti, prúdi duchovné požehnanie.

Je veľký rozdiel medzi zborom, ktorý sa zhromažďuje okolo obdareného rečníka a zborom, ktorý sa zhromažďuje okolo samotného Pána na základe jednoty

Jeho tela. Ľudia, ktorí sú zhromaždení len ku krásnej službe slova, sú nadšení len dokiaľ trvá táto služba. Ale tí, ktorí sú zhromaždení ku samému Pánovi, si viac cenia Darcu ako dary, i keď sú vďační aj za dary. Cenia si prúdy Božích požehnaní, ale spoliehajú sa viac na zdroj ako na prúdy. Nestoja o okázalú službu, zato si veľmi cenia jednoduchú. Naproti tomu ľudia, ktorí hľadajú len dary, sú stále nespokojní, ponosujú sa na nedostatok darov a sú zdrojom slabosti pre zbor.

Okrem toho sú aj mnohé iné prekážky a zdroje slabosti. Preto si všetci položíme otázku: Som ja pomocou či prekážkou zhromaždeniu, zhromažďujem či rozptyľujem? Ak prichádzame do zhromaždenia bez záujmu, zo zvyku a s reptajúcim duchom, ktorý každého a všetko súdi len nie seba, tak sme celkom iste prekážkou požehnaní celému zhromaždeniu. Sme zalomeným nechtom, vylomeným zubom alebo vytknutou nohou. Aký to smutný a ponížujúci stav. Bdejme na modlitbe a chráňme sa ho.

Na druhej strane tí, čo sa zhromažďujú s radosťou so svojimi bratmi k Pánovmu stolu, k Písmu alebo ku trónu milosti; tí, ktorí vo svojom srdci zahrňujú všetky údy Kristovho tela, dosahujú Pánove požehnanie, ktoré On zosiela svojej Cirkvi. Nech Pán rozmnoží takéto údy. Zbory takýchto duší tvoria už tu na zemi nebeské ovzdušie. V nich je meno Pán Ježiš rozliata masť, ktorej vôňa ovlažuje každého. Každé srdce je plnené Ním a je väčším svedectvom Pánovmu menu ako sebe väčšie rečnícke dary.

Nech by Pán vylial svoje požehnanie na všetky svoje zbory. Nech nás zbavuje každej prekážky a bremena, každého kameňa urážky a koreňa horkosti. Nech spojí naše srdcia v pravej bratskej láske a dôvere. Nech korunuje prácu svojich milovaných sluhov doma i v cudzine, potešuje ich srdcia, posilňuje ich ruky v práci pre neho a rozhojňuje v nej vedomie, že ich práca nie je daromná v Pánovi.

František Jan Křesina

Krešťan, ročník I., september 1948, číslo 9

ŤARCHA ZODPOVEDNOSTI

V Pánovom diele, ktoré je zverené vykúpeným ľuďom, sú rôzne zodpovednosti. Sme zodpovední za príklad iným svojim jednaním, bratia v zboroch sú zodpovední za ich vedenie a prácu, ktorá je im zverená. Sme zodpovední za kázanie evanjelia, vyučovanie bratov a sestier, za pastiersku prácu, za svoje rodiny, za výchovu a vedenie detí a za mnoho ďalších vecí.

Ťarcha zodpovednosti! Zdá sa, že na našich prvých prarodičov v raji nedoľahla. Adam padol, jeho pád ale nebol osudný iba jemu, ale aj jeho celému potomstvu (R 5,12-18).

Achan ju asi tiež nepocitoval. Aké hrozné následky malo prestúpenie Božieho príkazu nielen pre neho, ale i pre druhých. „...**A on bol jediný človek, ktorý zhrešil, a nezomrel iba sám za svoju nepravosť.**“ (Jz 22,20). Svojím hriechom zdržal celý národ pri dobývaní zaslúbenej zeme, zahubil svoju rodinu a usmrtil 36 bojovníkov pri dobývaní mesta Haj. To všetko boli dôsledky jeho prestúpenia... Prestúpenia nie bezvýznamného človeka, ktorým poškrvnil celý národ tak, ako im povedal Boh: „**A len sa vystríhajte zarieknutého, aby ste sa nestali i vy zarieknutými, keby ste vzali zo zarieknutého na záhubu a narobili by ste bolesti a trápenia.**“ (Jz 7,18).

Ťarcha zodpovednosti! Či ju cítilo tých desať vyzvedačov, ktorých poslal Mojžiš prezrieť zaslúbenú zem? Sotva. A tiež to boli poprední z izraelského ľudu, kniežatá v Izraeli. Nie div, že ich nevera mala taký zhubný vplyv na celý ľud, pre ktorú nevošlo do zaslúbenej zeme ani tých desať kniežat, ani zvedený ľud.

Takí sme my ľudia vtedy, keď necítíme zodpovednosť. Zľahčujeme si varovné

Božie slová, nebdieme nad sebou a bližnými. Nepodobáme sa turistom vzájomne previazaným lanom pri výstupe na vysoký vrch, ktorí neurobia neuvážení krok, ktorý by strhol do priepasti všetkých. Pamätajme na to, že náš chybný krok nie je iba naša osobná vec. Zlý príklad, zlý skutok má zhubný dopad na ostatných.

Vedzme, že máme veľkú zodpovednosť ako pred Pánom, tak i pred cirkvou. Dejiny miestnych zborov v našej krajine a všade po svete, kam siaha náš vplyv, sa tvoria našimi správnymi alebo nesprávnymi krokmi. Buďme veľmi pozorní. Majme viac zodpovednosti za akýkoľvek krok, či aktivitu v Pánovej Cirkvi.

Ako prirodzene nás druhí nasledujú. Po Pánovom vstaní z mŕtvych povedal Peter ostatným učeníkom: „**Idem loviť ryby.**“ Ihneď mal nasledovníkov. Sedem z nich mu odpovedalo: „**Pôjdeme aj my s tebou.**“ (J 21,3).

Aj v Antiochii ho iní hneď nasledovali. Pavol to zaznamenal v G 2,11-13: „**Ale keď prišiel Peter do Antiochie, priamo do tvári som sa postavil proti nemu, pretože bol hodný odsúdenia. Lebo prv, než boli prišli niektorí od Jakoba, jedával spolu s pohanmi. Ale keď prišli, utáhoval sa a oddeľoval, bojac sa tých z obriezky. A s ním spolu pokrytecky robili aj ostatní Židia, takže aj Barnabáš bol zavedený ich pokrytečtvom.**“ Pavol zakročil, aby zabránil horšiemu zlu. Ani Peter, ani Barnabáš v tú chvíľu nepocitovali ťarchu zodpovednosti za pravdu evanjelia na svojich ramenách. Keby Pavol nezakročil, istotne by bola zastrená jemu zjavená pravda evanjelia, „...**správa milosti Božej o tajomstve Kristovom, že sú pohania spoludedičmi a spolutelom a spoluúčastníkmi jeho zaslúbenia v Kristu Ježišovi skrze evanjelium**“ (Ef 3,1-6).

Akú zodpovednosť pocitovali starší v Izraeli za čias Jozuu, keď sa dozvedeli, že synovia Rúbenovi a Gádovi a polovica pokolenia Manassesovho si vystavali svoj

oltár pri Jordáne. Mohla to byť vzbura, pre ktorú by mohol opäť trpieť celý národ. Preto ihneď zakročili a neuspokojili sa skôr, kým nepočuli jasné svedectvo synov Rúbenových, Gádových a Manasseových, že oltár nepostavili preto, že by snáď odstúpili od Hospodina a obetovali na ňom, ale len ako svedectvo, že aj oni patria k Izraelovi, aby ich synov v budúcnosti duchovne nerozdelila prirodzená hranica – rieka Jordán : **„...sme sa obávali tejto veci povediac: *Zajtra povedia vaši synovia (za Jordánom) naším synom (pred Jordánom) a rieknu: Čo vám do Hospodina, Boha Izraelovho? Lebo veď Boh dal hranicu medzi nás a medzi vás, synovia Rúbenovi a synovia Gádovi, Jordán, vy nemáte dielu na Hospodinovi. A vaši synovia spôsobia to, že sa naši synovia prestanú báť Hospodina. A preto sme riekli: Nože si spravme, postavme si oltár, nie na zápal, ani nie na bitnú obeť, ale nato, aby bol svedkom medzi nami a medzi vami a medzi našim pokolením po nás, aby sme konali službu Hospodinovu pred ním svojimi zápalmi, svojimi bitnými obetami a svojimi pokojnými obetami, aby nepovedali vaši synovia zajtra našim synom: Nemáte dielu na Hospodinovi. Preto sme riekli: A bude, keby nám tak povedali alebo nášmu pokoleniu voľakedy v budúcnosti, povieme: Vidzte oltár, podobný Hospodinovmu, ktorý učinili naši otcovia, nie na zápal, ani nie na bitnú obeť, ale nato, aby bol svedkom medzi nami a medzi vami. Nech je to preč od nás, aby sme sa búrili proti Hospodinovi a odvrátiť sa dnes, aby sme neišli za Hospodinom postaviac si oltár na zápal, na obilnú obeť a na bitnú obeť okrem oltára Hospodina, svojho Boha, ktorý je pred jeho príchodom“*** (Jz 22,23-29).

Aj synovia Dánovi si museli uvedomiť svoju zodpovednosť k celému Izraelu a k miestam a hraniciam, ktoré im boli určené Bohom. Tiež zodpovednosť ku svo-

jim potomkom, na ktorých nemysleli. Patrili k ľuďom, ktorí myslia len na svoj prospech v prítomnosti a hovoria: **„Po nás potopa.“** Synovia Dánovi boli príliš váhaví a pomalí k dobývaniu svojho dielu, pretože im patrilo Jozuove napomenutie v Jz 18,3: **„Dokedy sa vám bude leniť prísť, aby ste zaujali do dedičstva zem, ktorú vám dal Hospodin, Boh vašich otcov?“** V ich dedičstve sa rozťahovali Amorejci a nedovolili im schádzať do údolia (Sd 5,17). Dánovci sa viac starali o svoje lode, než aby bojovali Hospodinove boje (Sd 5,17). Miesto boja s Amorejcami v údolí, radšej napadli osamelé mesto Laiš (Sd 18,27-28) a tam sa usadili. Tu dosiahli lacné víťazstvo, no iba pre svoje početné umenšenie a duchovný úpadok.

Následok tohto chybného kroku nebola len tá rytina, ktorú ukradli Míchovi, ale i modlárstvo, pri ktorom im pomáhal aj onen kňaz, ktorý sa nechal nimi rýchlo prehovoriť kvôli vlastnému prospechu. V pokolení Dán sa stupňovalo modlárstvo a dospelo až ku svojmu vrcholu v podobe dvoch zlatých teliat, ktoré postavil Jeroboám. Jedno v Bétel a druhé v Dán (1Kr 12,28-30). Ich chybný krok pripravil cestu k modlárstvu, ktorému v pozdejších dobách podľahlo celé pokolenie Dán.

Kam vedú unáhlené a chybné kroky jednotlivcov i celých zborov, ktoré sa nám zdajú niekedy ľahšími? Snáď sú i ľahšie, ale kam vedú?

V Amerike a v Anglicku poriadali rôzne denominácie pre svoju mládež najskôr len zábavné večierky s „pestrým programom“ a skončilo to divadlom a tancom. Zdá sa, že ľahšie je udržať mládež zábavami než kázaním Slova a jeho výkladom, ale nevedie to k duchovnosti, ale k pôžitkárstvu a svetáctvu.

To sú výstražné príklady pre nás. Máme však tiež vzácne príklady zo života bratov, ktorí pod ťarchou zodpovednosti až klesali. Jeden z nich je apoštol Pavol. Akej zodpovednosti si bol vedomý vieme zo Skutkov apoštolov a z jeho listov v No-

vom Zákone. Vedel, že bude musieť vydávať počet zo všetkého, čo mu bolo od Pána zverené. Ťarcha zodpovednosti doliehala naňho neustále. Niekedy až do úplného vyčerpania.

Keď bol prinútený Korinťanom vypočítať, čo všetko podstúpil pre evanjelium, dodáva: „**A okrom iného, čo každodenne dolieha na mňa, starosť o všetky zbory.**“ (2K 11,28).

S akým pocitom zodpovednosti žil v rôznych miestach svojej práce vidíme z jeho reči ku starším z efezského zboru: „**Preto vám osvedčujem dnešného dňa, že ja som čistý krvi všetkých. Lebo som sa neutiahol z nejakej príčiny, aby som vám nebol zvestoval celej rady Božej... Preto bdejte a pamätajte, že tri roky, deň a noc, neprestal som so slzami napomínať jedného každého... Ničieho striebra alebo zlata alebo rúcha som nežiadal a sami viete, že to, čo mi kedy bolo treba i tým, ktorí boli so mnou, zaopatrovali tieto ruky. Všetko som vám ukázal, že tak pracujúc treba sa nám zaujímať slabých a pamätať na slová Pána Ježiša, lebo on povedal: Blahoslavenejšie je dávať ako brať. A keď to povedal, sklonil svoje kolena so všetkými nimi a pomodlil sa**“ (Sk 20,26-35).

Starosť o jednotlivé zbory doliehala na Pavla tak veľmi, že ju prirovnal k vojsku, ktoré povstávalo proti nemu každý deň. Akú pociťoval zodpovednosť! Tiež slová: „**Som čistý krvi všetkých**“ to potvrdzujú.

Pripomeňme si ešte niektoré miesta Písma, ktoré hovoria o našej zodpovednosti.

- „**Lebo nikto z nás nežije sám sebe, a nikto sám sebe nezomiera. Lebo keď žijeme, žijeme Pánovi; a keď mrieme, mrieme Pánovi**“ (R 14,7-8).
- „**Jeden každý z nás nech sa ľúbi blížnemu na dobré ku vzdelaniu**“ (R 15,2).

- „**Pamätajte na svojich vodcov, ktorí vám hovorili slovo Božie, a pozorujúc, aký bol ich východ, to jest koniec ich obcovania, nasledujte takú vieru**“ (Žd 13,7).
- „**Tedy starších medzi vami prosím spolustarší a svedok utrpení Kristových, ktorý som aj účastníkom slávy, ktorá sa má zjaviť: paste stádo Božie, ktoré je medzi vami, dozerajúc nie z prinútenia, ale dobrovoľne, radi, ani nie pre mrzký zisk, ale ochotne, ani nie ako panujúci nad dedičstvom Pánovým ale súc príkladom stádu**“ (1Pt 5,1-3).
- „**Poslúchajte svojich vodcov a ustupujte im, lebo oni bdejú za vaše duše ako takí, ktorí vydajú počet, aby to robili s radosťou a nevzdychali, lebo to by vám nebolo užitočné**“ (Žd 13,17).

Myslime na svoju zodpovednosť a čiňme priame kroky svojimi nohami, aby tí, ktorí nás nasledujú, nezišli z cesty. Chybné kroky, ktoré by sme urobili, nevypomstia sa iba nám, ale aj tým, ktorí si z nás berú príklad. Mať vzor a snaha pripodobňovať sa je v našej prirodzenosti. Radi nasledujeme druhých. Ak idú správne a my ich nasledujeme, dobre. Ak ale idú chybné a neopustia svoju cestu, potom je zle. Kam zaviedli často tí najväčší a najschopnejší muži svojich nasledovateľov, je z dejín cirkvi dostatočne známe. Preto pozor! Čím vyššie kto stojí, tým väčší je jeho vplyv a to či v dobrom, či v zlom.

Sme jedni druhým k požehnaní, potešeniu, či k zármutku? Vedeťme zbor svojím príkladom, svojimi krokmi a rozhodnutiami k rozkvetu alebo k ochromeniu? Hľadáme do budúcnosti alebo len na dosah ruky? Vieme o svojej zodpovednosti, bratia a sestry, menovite my starší? Poznáme vážnosť svojej úlohy, ktorú nám určil Pán? Pociťujeme jej ťarchu tak, ako ju cítil Mojžiš, ktorý ju nechcel niesť sám? Alebo sa preceňujeme? Mojžiš povedal

Hospodinovi: „**Pozri, Pane, ty mi kážeš: Vyved' tento ľud, a ty si mi neoznámil koho pošleš so mnou...**“ (2M 33,15).

Bohu sa určite ľúbila táto Mojžišova potreba, ktorá bola dôkazom, že Mojžiš zmýšľal o sebe nízko, a že bol plný úzkosti, aby jemu zverený ľud nevedol inak,

než Božou cestou. Preto bol Boh s ním, učinil ho veľkým v očiach ľudu – bol medzi nimi ako kráľ – a spôsobil to, aby prešlo pred Mojžišovou tvárou všetko dobré Hospodinovo. Boh sa pyšným protiví ale pokorným dáva milosť. Nenechá bez odmeny vernosť svojich služobníkov.

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Josef Kurz

Ze slov pravdy a lásky,

ročník XXIII., máj 1939, číslo 5-6

VÝZNAM KRISTOVEJ SMRTI

(Podľa 1. listu Korinťanom)

KRV A VODA

„**A keď vzal Ježiš ocot, povedal: Dokonané je! A skloniac hlavu vydal ducha... jeden z vojakov kopiou prebodol jeho bok, a hneď vyšla krv a voda**“ (J 19,30.34).

Keď Pán Ježiš zomrel na kríži za naše hriechy, rímsky vojak prebodol Jeho bok a hneď vyšla voda a krv. Tieto udalosti majú pre nás neoceniteľný význam.

Smrťou Pána Ježiša bol položený základ nášho obecnstva s Bohom, ktorý je svetlo. Aby sme ale mohli chodiť v tomto svetle, je nám otvorený dvojaký prameň očistenia – krv a voda.

Krv Pána Ježiša, preliata za nás na kríži, očisťuje nás od všetkých našich hriechov, ktorých sa aj po obrátení ešte dopúšťame a poškrňujú nás.

Voda – Božie slovo o smrti a obeti Pána Ježiša i celým svojím obsahom – nás potom očisťuje od hriechu, ktorý ako nepriateľská moc prebýva v našom tele.

HRIECH A HRIECHY

„**Lebo to, čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele...**“ (R 8,3).

Tento rozdiel medzi hriechom a hriechmi je potrebné dobre pochopiť.

Hriech je ako neviditeľný koreň v nás, hriechy sú ako viditeľné ovocie na nás.

Náš hriech bol odsúdený smrťou Pánovou (R 8,3).

Naše hriechy však nám môžu byť odpustené na základe Jeho smrti.

Náš hriech, aj keď je odsúdený, predsa len stále zostáva v nás.

Naše hriechy však po našom obrátení nesmú zostať na nás.

Prečo nesmú?

Pretože Pán Ježiš, ktorý nemal žiadny hriech v sebe, mal všetky naše hriechy na sebe, aby sme my, ktorí máme hriech v sebe, nemali nijaké hriechy na sebe. A keď sa predsa objaví nejaký vykonaný hriech na nás, je nutné ho ihneď vyznať.

Čo činí potom náš Otec?

Odpustí nám hriech na základe preliatej krvi a zároveň je mocný očistiť nás vodou svojho slova, aby sme sa, vyslobodení z pút starej prirodzenosti, nemuseli znovu

dopustiť toho istého hriechu. Otcovia na tejto zemi môžu len odpúšťať. Otec v nebesiach odpúšťa skrze krv a očisťuje mocou svojho slova.

Pre objasnenie použijeme príklad:

Chlapec sa zo vzdoru dopustí zlého skutku. Potom prosí otca: „*Otec, odpusť mi môj vzdor.*“ Otec odpovie: „*Tvoj vzdor ti odpustiť nemôžem, ale odpúšťam ti zlý skutok, ktorý si vykonal.*“

Náš nebeský Otec odpúšťa i očisťuje:

„*Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti*“ (1J 1,9).

Preto nám dal Ducha synovstva a svoje slovo, aby hriech, ktorý v nás prebýva, už nepanoval nad nami.

Zbor v Korinte

V zbore v Korinte sa objavili rôzne hriechy ako ovocie smrti. To bolo svedectvom, že koreň hriechu je zase v činnosti. Bujneli tam roztržky, sváry, pýcha a nadutosť, bratia sa medzi sebou súdili, ľudia silnejšieho svedomia pohoršovali a podceňovali mdlých, áno, úplne sa tam objavilo smilstvo.

To všetko dalo apoštolovi podnet k napísaniu *1. listu*. Pavol v ňom slúžil Korinťanom asi tým spôsobom, aký ukázal Pán svojim učeníkom pri poslednej večeri (J 13,1-15): Umýval im nohy vodou Božieho slova o Kristovej smrti. A tak celý tento vzácny list je akýmsi doplnkom a praktickou ilustráciou *13. kapitoly evanjelia Jána*.

Štvoraký význam Kristovej smrti

Podľa tohto listu je očistný význam Kristovej smrti štvoraký:

1. Kristova smrť je koniec človeka v tele. (*kapitoly 1-3*).

2. Kristova smrť je koniec panstva starého kvasu (*kapitoly 5-6*).
3. Kristova smrť je koniec modlárstva (*kapitoly 8-10*).
4. Kristova smrť je počiatok sebapoznania (*kapitoly 11-14*).

1. Kristova smrť: Koniec človeka v tele

Kapitoly 1-3 ukazujú, že Pán Ježiš svojou smrťou odsúdil celý systém sveta: „*Ale odo mňa nech je to preč, aby som sa chválil krome krížom nášeho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetu*“ (G 6,14).

Jeho smrť nestrpí tedy žiadne povyšovanie sa človeka v tele, a to bez ohľadu na jeho múdrosť, moc a urodzenosť.

Korinťania sa i po svojom obrátení týmto veciam klaňali ako modlám a tak vznikali sváry a roztržky. Preto im apoštol ukazuje tieto veci pod zorným uhlom Kristovej smrti. Na základe ich vlastnej skúsenosti odvodzuje, že tieto veci sú mnohým ľuďom prekážkou obrátenia k Bohu:

„*Lebo veď vidíte svoje povolanie, bratia, že nie mnoho múdrych podľa tela, nie mnoho mocných, nie mnoho urodzených je medzi vami zachránených*“ (1K 1,26).

A po obrátení prekážkou obecenstva, ak sa im klaniame:

„*Nech nikto sám seba nezvodí! Ak sa domnieva niekto medzi vami, že je múdry na tomto svete, nech bláznom, aby bol múdrom. Pretože múdrosť tohto sveta je bláznovstvom u Boha. Lebo je napísané: Ktorý lapá múdrych v ich chytráctve. A zase: Pán zná myšlienky múdrych, že sú márne*“ (1K 3,18-23).

Kristova smrť nás postavila na úplne nový základ. Nie naša múdrosť, moc a urodzenosť nás činí pred Bohom vzácnymi a milými, ale jedine Kristova krv preliata za nás. Preto Kristova smrť znamená naprostý koniec človeka v tele.

2. Kristova smrť: Koniec vlády starého kvasu

V 5. a 6. kapitole sa ukazuje, že smrť Pánova je v najužšom spojení s odsúdením hriechu. Pán svojou smrťou odsúdil hriech v tele a položil základ k odpusteniu všetkých našich hriechov a previnení. Tým je vláda a tyranstvo hriechu trvale zlomené.

Keď slávil Izrael v Egypte slávnosť veľkonočného baránka, musel splniť i tento príkaz: „...už v prvý deň odstránite kvas zo svojich domov...“ (2M 12,15). Smrť veľkonočného baránka a vyčistenie starého kvasu nám obrazne ukazujú, že s ospravedlnením skrze krv ide ruka v ruku posvätený život vo svetle slova a v moci Ducha. To mal apoštol na mysli, keď napísal:

„A tak svätme, nie v starom kvase ani v kvase zlosti a nešťachetnosti, ale v nekvasenom čistoty a pravdy“ (1K 5,8). A tak vždy, kedykoľvek sa objaví v zbere starý kvas, je nutné ho vyvrhnúť:

„A tých, ktorí sú vonku, súdi Boh. Vylúčte toho zlého sami spomedzi seba!“ (1K 5,13).

3. Kristova smrť: Koniec modlárstva

V kapitolách 8-10 je rozvinutá myšlienka obecenstva. Kristova smrť je základom nového obecenstva. Obecenstvo je v podstate účasť s niekým v niečom. Naše obecenstvo je podiel na všetkom, čo nám Božia milosť pripravila v Kristovi. On je duchovná skala, ktorá nás občerstvuje na ceste púšťou, on je náš duchovný pokrm, náš chlieb, ktorý nám dáva život, on je tiež prostredník nášho styku s Bohom. Všetko, čo je potrebné k duchovnému životu a k spojeniu s Bohom i s bratmi, je nám darované v Kristovi:

„Lebo nechcem, aby ste nevedeli, bratia, že všetci naši otcovia boli pod oblakom a všetci prešli cez more a všetci boli pokrstení v Mojžiša v oblaku

a v mori a všetci jedli ten istý duchovný pokrm a všetci pili ten istý duchovný nápoj, lebo pili z duchovnej skaly, ktorá išla za nimi, a tou skalou bol Kristus“ (1K 10,1-4).

Ak máme ale podiel na Kristovi, je nutné sa zrieknuť akejkoľvek účasti na modlách. Každá modla, t.j. všetko, čomu by sme dali vo svojom srdci i živote prvé miesto, olupuje nás o plnosť duchovných požehnaní v Kristu. Preto stredom tohto oddielu listu je vážne napomenutie:

„Preto, moji milovaní, utekajte pred modlárstvom“ (1K 10,14).

„Ale vo väčšine z nich sa nezalúbilo Bohu, lebo boli pobití a rozmetaní na púšti. A to všetko sa nám stalo výstražným príkladom nato, aby sme neboli žiadostiví zlého, ako aj oni žiadali. Ani nebudte modlármí ako niektorí z nich, ako je napísané: Posadil sa ľud jesť a piť, a vstali, aby sa hrali. Ani nesmilnime, ako niektorí z nich smilnili, a padlo ich v jeden deň dvadsaťtri tisíc. Ani nepokúšajme Krista. Ako tiež niektorí z nich pokúšali a pohynuli od hadov. Ani nerepcite, ako niektorí z nich reptali a zhynuli od zhubcu. A toto všetko sa dialo tamtým predobrazne, a je napísané na naše napomenutie, ku ktorým došli konce vekov. A tak tedy ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadá, aby nepadol. Iba ľudské pokúšenie vás zachvátilo, nijaké iné. Ale Boh je verný ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokúšením aj východ z neho, aby ste mohli znieť. Preto, moji milovaní, utekajte pred modlárstvom“ (1K 10,5-14).

4. Kristova smrť: Počiatok sebapoznania

Od kapitoly 11,17 do konca 14. kapitoly hovorí apoštol o zhromažďovaní. V čele všetkých zhromaždení je to, v ktorom slávením večere Pánovej zvestujeme jeho smrť. Pripomíname si v ňom, aké drahé bolo na-

še vykúpenie. A to nás vedie ku skúšaniam seba: „**Ale nech skúša sám seba človek a nech tak je z toho chleba a pije z toho kalicha**“ (1K 11,28).

To mnohí z Korint'ánov nerobili. Pristupovali k pamiatke Pánovej smrti ľahkomyseľne. Nevyznávali a neodsudzovali každý poznany hriech. Preto ich súdil Pán:

„Ale súdení súc od Pána káznení sme, aby sme neboli odsúdení so svetom“ (1K 11,32).

Dvojaký súd

Nachádzame tu teda toto poradie súdov:

1. Máme sa odsudzovať sami (v. 28),
2. Ak to nerobíme, súdi nás Pán za účelom poučenia a nápravy (v. 32), aby sme neboli odsúdení so svetom.

To sa stalo Lotovi, lebo tu vyslovená zásada platila i vtedy. Lot bol žiadostivosťou očí pritiažený do Sodomy. Tam trápil svoju spravodlivú dušu (2Pt 2,8) ale

– zostal v Sodome. To je dôkaz, že nesúdil sám seba. Preto ho súdil Pán. Lot upadol vo vojne i s celým majetkom do zajatia (1M 14,12). Teraz mal poznať prst Boží a po svojom oslobodení mal opustiť Sodomu. Ale neurobil tak. Keby stačil tento Boží zákrok k Lotovej náprave, mohol odísť zo Sodomy so svojim majetkom. Pri novom Božom zákroku bol Lot vyvedený zo Sodomy bez majetku, pri čom stratil svoju ženu. Lot bol súdený Pánom, aby nebol odsúdený so svetom, správnejšie: zatratený. Lot tiež nebude stáť na súde so Sodomčanmi, pretože bude mať podiel na prvom vzkriesení (L 10,12).

Nikdy nespustíme z očí tento štvoraký význam Kristovej smrti. Ak si budeme tieto veci pripomínať, naplníme tiež týmto spôsobom pranie a vôľu Pána Ježiša vyjadrené týmito slovami:

„Ak tedy som ja vám umyl nohy, váš Pán a Učiteľ, aj vy máte jeden druhému umývať nohy. Lebo som vám dal príklad, aby ste, ako som ja vám učinil, aj vy tak činili“ (J 13,14-15).

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 23. 2. 1964

MODLITBA VERIACEJ DUŠE

„Nože mi oznám ty, ktorého miluje moja duša, kde pasieš?“ (PŠ 1,7).

Veriaca duša sa zhovára s Pánom a hovorí mu:

Pane Ježišu, moja duša Ťa miluje. Moje srdce si Ťa schováva ako drahokam. Plesá ako ten, ktorý našiel veľkú korisť. Ty vševiedúci vieš, že Ťa milujem. No teľo žiada proti Duchu. Kananej býva ešte

v zemi. Chcel by som nad ním definitívne zvíťaziť, ale nemôžem. Ty, milostivý a slávny Pane vieš, že čo Ti hovorím je pravda. Ty si môj podiel, pre ktorý sa rád zriekam všetkého. Moja smädná duša nepozná inú studňu okrem Teba, preto len z Teba chce vždy piť. Len po Tvojej pastve lačnie. Ty, Pastier Izraelov, si vykúpil každú zo svojich oviec svojou krvou. Tí, ktorí nás už navždy opustili sú u Teba, vo svetle Tvojej lásky, ktorú im už nič nezatieňuje. No Ty sa staráš aj o nás. Si nám tieňom v horúčave. Tebe sú všetky veci odkryté. Tvoja moc nás chráni a múdrosť vodí na zelenú pastvu a ku tichým vodám. Nech som vždy medzi tými, ktorí Ťa poslúchajú a pijú z vína Tvojej lásky.

Peter Zeman

JEDINÚ HODINU S PÁNOM JEŽIŠOM

(*prepis preslovu*)

„Či ste takto nemohli so mnou bdieť jednu hodinu?“ (Mt 26,40).

Tieto slová musel Pán Ježiš povedať svojim učeníkom. Očakával zaiste niečo iné od tých, ktorých si vyvolil za dôverníkov, len nie to, že ho práve v hodinu najťažšieho boja opustia, že sa poddajú únave a zaspia. Sú to slová bolesti. Je to dávno, čo boli prednesené, ale ako často sa ozývajú aj dnes k srdciam učeníkov Pána Ježiša, pretože ich nevernosti k tomu zadržávajú príčinu.

Spasiteľ nás nepostavil ako tých troch učeníkov do záhrady Getsemanskej, aby sme v tajupnej, temnej, chladnej noci bdeli, a tak ako oni podľahli mdlobe tela. My sme v ten čas pokojne spať. A predsa, mnohí si zaslúžime túto výčitku pri svitaní v ranných hodinách, keď nás Pán nenájde bdieť na modlitbách. A čo tí, ktorí hovejú svojmu telu nad mieru a spia, hoci sa už úplne rozvidnilo? **„To ste nemohli jedinú hodinu so mnou bdieť?“** Znie opäť a opäť v duši Pánu Ježišovi oddanému človeku, kedykoľvek na svojho Spasiteľa zabudne.

Každý veriaci býva skoro po prebudení volaný hlasom nebeského Ženícha: **„Vstaň, priateľka moja krásna, a pod!“** Blahoslavení, ktorí sa nedajú dvakrát volať, ale sa ponáhľajú byť v spoločnosti Pána Ježiša. On im určite nahradí stratu ranného pohodlia. Čo však počuje? Len ešte minútku, ...a po minútke krátke zdriemnutie, až uplynie celá hodina, ktorá mohla slúžiť k veľkému požehnaní. Ako by nemalo byť svedomie dotknuté, keď z úst nebeského Ženícha počuje: **„Či ste nemohli jednu hodinu so mnou bdieť?“**

Tí ospalí už majú obyčajne výhovorku, že by sa k tomu dala lepšie využiť večerná hodina, kým sú ešte svieži a izba nie je vychladnutá. Vstávať o šiestej hodine, alebo aj skôr, často za studeného, nevlúdneho počasia? To je veľká požiadavka.

Jednou zo závažných príčin, prečo niektorí veriaci nerobia duchovne žiadne pokroky, je práve zanedbávanie týchto ranných pobožností. Každý deň ráno máme ako telo tak aj dušu riadne obliecť – vziať celú zbraň Božiu. Myslíš, že k tejto príprave stačí sotva desať minút tvojej zbežnej pobožnosti? Má to stačiť na celý deň k odolaniu všetkým pokušeniam? Má to stačiť k zloženiu všetkých tvojich bremien a starostí k nohám Pána Ježiša? Tiež k tomu, aby si rozmnožil svoju duchovnú známosť vyučovaním Ducha Svätého alebo skúmaním Jeho slova? Je to dosť času na vyznávanie hriechov a všelijakých pokleskov ako aj k pravej pokornej modlitbe, k príhovoru za iných a predovšetkým k osláveniu Jeho milosti? Či stačí tých desať minút alebo štvrt hodiny na všetko to, čo ti chce povedať tvoj Pán a Spasiteľ? Skôr než sa stíšiš, aby si Ho mohol počuť, tvoja chvíľka už ubehla. Môže byť ten kratučký čas dostačujúci k rozhovoru s najmilším Priateľom? Máme sa za takých okolností odvážiť tvrdiť, že nám na ňom veľmi záleží? Aj keby tá chvíľa stačila našej mdlej a chladnej láske, myslíte, že je to dosť pre Jeho veľkú lásku? Že to stačí Jeho srdcu, ktoré túži byť s nami? Pán Ježiš nás veľmi miluje a chcel by nás mať stále pri sebe. A nám ani o to nejde, aby sme ráno skôr vstali a aspoň pol hodiny strávili s Ním. S Ním dôverne hovorili v tej rannej dobe. On, ktorý je s nami po všetky dni, nebude nikdy chýbať pri rannom stíšení. Čo sme asi dnes zanedbali, že sme nevstali včas? Kto vie, čo dobrého a dôležitého nám chcel Pán povedať? O čo všetko sme týmto spôsobom prišli za ten dlhý čas našej nedbanlivosti?

Ale veď je to jedno, či tú chvíľku mám pred raňajkami, alebo po nej, povie si ten, kto má vždy dost času. Načo tak skoro vstávať? To nie je jedno. Tvoja myseľ je už potom rozptýlená. Snáď si už počul rôzne reči, alebo aj sám s niekým hovoril alebo niečo čítal – noviny alebo poštu, alebo si musel vykonať nejakú prácu. Budeš mať rozptýlenú myseľ aj keby si zašiel niekam do samoty, hneď sa po tebe bude niekto zháňať, alebo ťa volať. Cudzí aj domáci, chtiac nechtiac slúžia diablu za nástroj, aby ťa z rozhovoru s Bohom vytrhávali.

Milý brat a sestra, či naozaj túžiš po úzkom spojení s Pánom Ježišom, ak ťa môže uspokojiť taká povrchná pobožnosť? Aké môžeš mať požehnanie z modlitby a čítania Božieho slova za takýchto okolností? Namáhaš sa, aby si sa stíšil, aby si vypudil z mysle, čo tam už vbehlo, ale aj to tvoje svedomie ťa znepokojuje, pretože ti hovorí, že by si mal byť touto dobou už v práci ako druhí, aby si nebol *trúdom, ktorý žije z usilovnosti pracujúcich včiel*. A tak to teda nie je jedno, či sa hneď po prebudení, alebo až oveľa neskôr pripravuješ na svoju dennú úlohu. Ak toto robíš, púšťaš sa neopásaný do behu a neozbrojený do boja. A preto aký div, že sú na dennom poriadku u teba mdloby, poklesky, svojvôľa a že duchovne nerastieš. Možno, že si často chcel túto chybu napraviť, ale zostalo len pri dobrom predsavzatí. Lenže dobré predsavzatie netvorí časť duchovného odevu a zbraní potrebných k dobrému boju viery. Dobré predsavzatia vychádzajú obyčajne len z púheho okamžitého priania alebo povzbudenia. Chýba tu dobrý základ – totiž tiché uváženie a pevné a stále zaumiernenie, ako ich mal napríklad Daniel, keď si uložil vo svojom srdci, že sa nebude poškrvňovať pokrmom z kráľovského stola. Bez pevného úmyslu nedosiahneme ničoho. Aj niektoré naše modlitby zostávajú nevypočuté pre túto chybu, pretože sme často vedení iba obyčajným želaním

a nemodlíme sa s pevným úmyslom. Ten mávame len vtedy, keď na nás dolieha niečo nevyhnutné a naliehavé. Ak nemáš ohľadom skorého vstávania pevný úmysel, potom najprv pros, aby bol skrze milosť Pána Ježiša v tebe prebudený. A akonáhle to dosiahneš, pros ďalej, aby sa tvoj úmysel stal skutkom. Nič neprospeje smútiť nad rannou mdlobou, ale modli sa za to už večer pred spaním. Je potrebné povedať Pánovi o všetkom, čo nás zoslabuje, vyznať doterajšiu nevernosť týkajúcu sa tejto veci a posilniť sa v moci jeho odpúšťajúci lásky a očisťujúce krvi.

Tiež nemyslieť hneď na všetky rána nášho života, ak nám ich Boh ešte dopraje, ale vždy len na jeden deň, na ten budúci. „**Pán Hospodin prebúda každého rána**“ (Iz 50, 4). Spoľahni sa na jeho slovo a pros len za toľko milosti, koľko potrebuješ pre jedno ráno. Pros tiež, aby si mohol už predošlú noc stráviť vo svätosti a zaoberať sa aj v polosne Bohom samým, takže pri precitnutí zvoláš: „**Ty si so mnou!**“. Vstaneš ochotne a s radosťou stráviš hodinku s Pánom požehnané, bez rozptýlenia. Ale pri tom je napríklad treba dbať i na to, aby sme večer nezostávali zbytočne dlho hore, pretože si tým ranné vstávanie sťažujeme. Tak ako sviečka nemôže horieť na oboch koncoch, tak podobne nemôžeme ráno zavčasu vstať, ak sa nedostaneme včas do postele. Snáď povieš: „*Dal by som za to všetko, keby som mohol mať takú rannú požehnanú hodinu s Pánom Ježišom!*“ Všetko? Hľa, niečo predsa nechceš obetovať, totiž jednu hodinu svojich zábavných večerov. Ťažko je ti opustiť milú spoločnosť svojich priateľov alebo knihu, ktorú máš práve rozčítanú. Nemyslíš, že ti je večerná hodina v ľudskej spoločnosti milšia, než ranná hodina v spoločnosti Božej? Ak sa odhodláš niečo opustiť kvôli hodine s Pánom Ježišom, zistíš, že požehnanie z nej vyplývajúce je stokrát viac, než akákoľvek strata. Aj posledná hodina tvojho dňa, nech je oddelená pre tvojho najvzácnej-

šieho Priateľa. Nenechávaj Ho čakať s tým, že chceš dočítať v nejakej knihe kapitolu. Dočítanie kapitoly má obyčajne za následok začatie kapitoly novej. Ospravedlnenie: „*Ani mi nenapadlo, že je tak neskoro*“ ti nebude nič platné, pretože neskoro je neskoro a zmeškané je zmeškané. Ty si nechal svojho Kráľa na seba čakať tak dlho, až sa vzdialil. Nečuduj sa, keď nájdeš jeho prijímaciu sieň zatvorenú a musíš zaspáť bez toho, aby si bol Ním upokojený.

Ale keď sme dosiahli pevného úmyslu, v ktorom sa utvrdzujeme modlitbou a svedomito dbáme o uskutočnenie toho, čo sme si predsavzali, je potom už jednoduché ochotne ráno vstať. Ešte jedno je potrebné: Dôveruj, že ti Pán Ježiš pomôže. Keď o to poprosíš, nepochybuj, že Ťa počuje a vypočuje. Sebe smieme nedôverovať, ale Pánovi Ježišovi nie. Nedôvera sebe samému neškodí, naopak. Môže viesť k dobrému cieľu, že totiž poznávame svoju slabosť a nespôsobilosť. Len pri tom nezostaňme stáť, ale obráťme zreteľ cele na Pána Ježiša, ktorý svoju moc dokonáva v našich slabostiach. Povedal: „**Bezo mňa nemôžete nič urobiť**“, a naše svedomie prisvedčuje: „*Nič, úplne nič, ani v pravý čas ráno vstať z lôžka.*“ Ak teda cítiš svoju mdlobu, vyznaj Pánovi, koľkokrát bojoval tvoj duch s telom nadarmo a dôveruj plne v Jeho pomoc a nasledujúceho rána zistíš, že ten ktorý nikdy neklame, nesklamal ani teba. Ešte dnes, než zaspíš, rozohrej svoje vlažné srdce ohňom Božej lásky. Dýchaj do neho vetrom svojej neobmedzenej dôvery a budeš víťazom nielen pri rannom vstávaní, ale aj v ďalších okolnostiach svojho života.

Kto máš možnosť byť v ranej chvíli osamote s Pánom Ježišom, ale zanedbávaš túto príležitosť, ako sa ospravedlníš, keď raz uvidíš tých, čo žili uprostred nepredstaviteľných ťažkostí a predsa horlivo hľadali obecnosť s Pánom Ježišom? Od rána do noci ťažko pracovali, večer trávili v príbytkoch plných nepokoja, hluku

i sváru. Čas ich nočného odpočinku, i tak dosť krátky, bol rušený opilcami.

Ako sa ospravedlníme my, ktorí nemáme žiadne prekážky a predsa zanedbávame rannú chvíľu obecnosť s Pánom Ježišom?

Nech nás povzbudia príklady verných Božích služobníkov z Písma:

Dávid

„Hospodine, ráno počuj môj hlas; ráno ti predložím svoju vec a budem pozorovať.“ (Ž 5,4). **„Bože, ty si môj silný Boh. Hľadám Ťa hneď za svítania... Keď sa rozpomínam na teba na svojom lôžku, za nočných stráží, rozmýšľam o tebe.“** (Ž 63,1.7). **„Zobud' sa, moja sláva; zobud' sa, harfa a citara, nech zobudím rannú zoru!“** (Ž 57,9).

Mojžiš

„Nasýt' nás hneď ráno svojou milosťou a budeme plesat' a radovať sa po všetky svoje dni.“ (Ž 90,14).

Job

„A jeho synovia chodievali a robievali hostiny po dome, každý na svoj deň... A bývalo tak, že keď kolom obišli hostiny, posielaval Job a posväcoval ich a vstávajúc skoro ráno obetoval zápalné obeti podľa počtu všetkých ich. Lebo Job hovorieval: Možno, že zhrešili moji synovia a zlorečili Bohu vo svojom srdci. Tak robieval Job po všetky tie dni.“ (Jb 1,5).

Charles Mackintosh

DÁVIDOVA PIESEŇ

(článok z publikácie *Život viery*)

Dávid hovoril Hospodinovi slová tejto piesne v deň, v ktorý ho vytrhol Hospodin z ruky všetkých jeho nepriateľov

i z ruky Saula, a riekol: ...Na veleslávného som volal Hospodina, a bol som zachránený od svojich nepriateľov.

Táto pieseň (*porovnaj so Žalmom 18*) je prejav Kristovho Ducha v Dávidovi, ktorý svedčil vopred o utrpeniach Kristových a o slávach za tým (*1Pt 1,11*). Ospevuje Jeho víťazstvo nad smrťou skrze mocné pôsobenie Božej moci (*Ef 1,19*).

Ako nám naznačuje inšpirovaný názov *22. kapitoly 2. knihy Samuelovej Pieseň Dávidova*, Dávid v nej chváli Hospodina za vyslobodenie od všetkých nepriateľov a osobitne z ruky kráľa Saula. S vďačným srdcom hovorí o Božích skutkoch, ale takou rečou, ktorá nás vedie od Dávida a jeho všetkých bojov priamo k tomu hroznému boju, ktorý sa odohral na kríži, keď sa v zúrivom hneve spojili proti Bohu a Jeho Kristovi všetky moci temnosti. Aké veľké veci sa tam odohrávali. Nikdy neprebehol taký boj a nikdy nebolo vybojované také víťazstvo ako na kríži. Na jednej strane nebesia, na druhej peklo. Kto by mohol vystihnúť výsledky víťazstva, kto by ich mohol náležite opísať?! Je tu najprv oslávenie Boha a Jeho Krista, potom vykúpenie Cirkvi, znovuzriadenie a požehnanie izraelským kmeňov a nakoniec úplné vyslobodenie širokého okruhu stvorenia spod nadvlády satana, zlorečenia hriechu a služby porušenia. Toto sú niektoré zo slávnych výsledkov boja, v ktorom ten Boží a ľudský nepriateľ vedený diabolskou nenávisťou zúribo bojoval o zachovanie svojich zbraní a o udržanie svojho domu. Ale nič mu to nebolo platné. Pán Ježiš zvíťazil.

„Lebo ma obklúčili vlnobitím smrti; potoky beliála ma boli predesili; povrazy ríše mŕtvych (t.j. šeola) ma boli obňali; boli ma nadišli osídla smrti. Vo svojej úzkosti som vzýval Hospodina a volal som na svojho Boha. Uslyšal môj hlas zo svojho chrámu a moje volanie o pomoc prišlo do jeho uší.“ (2S 22,1.4-7).

Tu sa opisuje stav naprostej ľudskej slabosti a v nej nesmiernej sily. Zdanlivo porazený sa stal víťazom. Písmo to komentuje takto: **„Lebo jestli aj bol ukrižovaný zo slabosti, ale žije z moci Božej...“** (2K 13,4). Keď Pán Ježiš preliat svoju krv a obetoval sa skrze večného Ducha, súc bez viny a vady odovzdal sa do rúk Otca, ktorý Ho vyviedol zo smrti, vzkriesil.

Predtým musel mnoho pretrpieť tak, ako to vopred svedčil skrze svojich prorokov vo svätých Písmach: **„Nadstavujem svoj chrbát tým, ktorí ma bijú a svoje líca tým, ktorí ma rujú, neskrývam svojej tváre pred všelijakou potupou a pred oplŕvaním.“** (Iz 50,6). Nevzpieral sa mlčky pretrpieť všetko: **„Mučili ho a on ponížujúc sa znášal dobrovoľne a neotvoril svojich úst; vedený bol ako ovca na zabitie a zanemal ako ovca pred tými, ktorí ju strihajú, a neotvoril svojich úst.“** (Iz 53,6). Satan Ho nechal prostredníctvom svojich ľudí pribiť na kríž a keď ho pochovali, dal hrob zapečatiť, aby nemohol z neho vyjsť. Ale Pán Ježiš víťazne vstal z mŕtvych a tak zlomil moc nepriateľa a odzbrojil ho: **„...odzbrojac kniežatstvá a vrchnosti...“** (Ko 2,15). Odobral sa do samej ríše nepriateľa, vzal mu kľúče pekla a smrti a vystavil verejne na odív.

Verše 8–20

Prečítajte ich. Aká to reč vykresľujúca zá-sah Hospodina v prospech Jeho spravodlivého Služobníka. Kde by sme našli niečo podobné. Hnev Všemohúceho, hrmenie Jeho mocného hlasu, žehranie Hospodinovo od dychu Jeho ducha, zatrásenie celou mohutnou stavbou stvorenia – všetky tie myšlienky odiate v plamenej reči proroka sú nad každú ľudskú predstavu. Kríž a hrob Kristov boli ohniskom zúrivého boja, lebo tam bolo Knieža života. Hoci satan použil všetku moc temnosti, nemohol zajatého udržať. Pán Ježiš slávil

triumf nad ním, smrťou a peklom a učinil to (hoci toto nie je predmetom nášho žalmu) v dokonalom naplnení požiadaviek Božej spravodlivosti. A to je základ radosti a pokoja veriaceho hriešnika. Nič by nám nebolo platné, keby sme vedeli, že Boh súc nad všetkým a ktorému patrí chvála na veky vekov, premohol satana. Ale to, že vydobyl víťazstvo ako Zástupca človeka, hriešnika, ako Zástupca Cirkvi, z tej pravdy plynie veriacej duši blažený, neopísateľný pokoj. A práve toto je to, čo nám oznamuje evanjelium, posolstvo pre ucho hriešnika, že Kristus zomrel pre naše hriechy a bol vzkriesený pre naše ospravedlnenie (R 4,25). Keď vzal na seba naše hriechy a vytrpel preto Boží súd, bolo potrebné zmŕtvychvstanie ako dôkaz, že Boh je dokonale oslávený a dielo zmierenia má večnú platnosť. Svätý Duch nám ukazuje Ježiša ako zmŕtvychvstalého, vystupujúceho na nebesia a ako sediaceho po pravici velebnosti na výsostiach a týmto zaháňa zo srdca veriaceho akúkoľvek pochybnosť, obavy a strach. „...**Pán skutočne vstal a ukázal sa Šimonovi.**“ (L 24,34).

Na tejto veľkej skutočnosti „...**že v treť deň vstal z mŕtvych podľa písma a že sa ukázal Kéfašovi...**“ (1K 15,4-5) je založené apoštolove dokazovanie v 15. kapitole 1. listu Korint'anom. Odpustenie hriechov je osvedčené Kristovým zmŕtvychvstaním. „**Ak nevstal Kristus z mŕtvych, márna je naša viera, ešte sme vo svojich hriechoch**“ (1K 15,17). Odpustenie hriechov veriaceho stojí alebo padá spolu so zmŕtvychvstaním Kristovým. A ako znie triumfálny záver apoštolského dokazovania?

„**No, ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina tých, ktorí zosnuli.**“ (1K 15,20). Táto pravda evanjelia určuje všetko. Akonáhle odvrátiš svoj zrak od zmŕtvychvstania Krista, strácaš hlboké, pokoj udieľajúce vedomie o odpustení svojich hriechov. Ani najväčšia skúsenosť, ani najhlbšia známosť nestačia ako základ pre

odpustenie hriechov. Jedine ukrižovaný a zmŕtvychvstalý Pán Ježiš Kristus ti môže udeliť pokoj a odpočinutie.

Verše 21–25

„Hospodin mi odplatil podľa mojej spravodlivosti, vrátil mi podľa čistoty mojich rúk. Lebo som ostríhal cesty Hospodinove a nedopustil som sa tej bezbožnosti, aby som bol odišiel od svojho Boha. Lebo všetky jeho súdy sú pred mnou, ani som neuhol od niektorého z jeho ustanovení. A bol som mu bez úhony... A tak mi zaplatil Hospodin podľa mojej spravodlivosti, podľa mojej čistoty pred jeho očami.“

Tieto slová taja v sebe dôvod Hospodinovho zásahu v prospech Jeho Služobníka. Sú dostatočným potvrdením, že v tejto piesni je pred nami ktosi väčší ako Dávid. Dávid nemohol povedať tie slová o sebe. Ak by písal o sebe, iste by volil iné slová, pretože jeho spravodlivosť bola ako ohyzdné rúcho. A keby malo dôjsť k odplate Božej za jeho skutky, bol by musel vziať večné zatratenie. Dávid si na základe samého seba mohol u Boha robiť nárok len na jednu odplatu, jazero ohnivé so všetkými jeho hrôzami!

Reč v uvažovanom žalme je tedy rečou Kristovou. Jedine On mohol takto hovoriť pred Bohom, pripomínať svoju spravodlivosť, nevinnosť, dokonalosť a čistotu Svojich rúk. A na základe nich a dokonalej poslušnosti a závislosti od Hospodina stať sa pôvodcom večného spasenia a víťazstva. Ale zároveň s tým je tu pripomienka milosti pre nás, ktorá nám žiari z diela vykúpenia. Ten jediný, čistý a spravodlivý, zaujal miesto nečistého, nespravodlivého. „**Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivou Božou v ňom.**“ (2K 5,21). Tu smie hriešnik na veky odpočinúť, lebo vidí nevinnú obeť pribitú na zlomom dreve za seba, za nepriateľského hriešnika.

Na kríži vidí:

- a) dokonalé a dokonané dielo Božieho Baránka – večné vykúpenie,
- b) Boží zásah v prospech Svojho vznešeného Prostredníka ako zásah Božej milosti v prospech seba hriešnika na základe Spravodlivosti svojho Zástupcu pred Bohom,
- c) Že Boh ospravedľuje hriešnika na spravodlivom základe.

Tak zjednáva Pán Ježiš Boží pokoj hriechmi obťažnému srdcu, ktoré sa vo viere obráti k Nemu.

Záver Dávidovej piesne

Dávidova pieseň končí opisom slávnych vecí posledných dní:

„Vyslobodil si ma... aby som bol hlavou národom; ľud, ktorý som neznal, mi slúži. Synovia cudzieho národa sa mi lichotne koria. Len čo počuli chýr o mne, poslúchajú ma... Preto ťa budem chváliť, ó, Hospodine, medzi národmi a tvoju menu budem spievať žalmy.“ (2S 22,44-50).

A tak sme v tejto piesni vedení predivnou cestou začínajúcou na kríži a končiacou v tisícročnom kráľovstve.

Ten, ktorý kedysi ležal v hrobe, zasadne skoro na tróne. V tých istých rukách prebodnutých drsnými klincami spočinie čoskoro kráľovské žezlo. A to čelo, ktoré bolo zohyzdené tŕňovou korunou, bude zdobiť najskvostnejší klenot slávy. Podriadia sa Mu všetky národy a Jeho meno bude známe i v najvzdialenejšom mieste zeme.

Na trón Dávidov zasadne pohrdaný Ježiš a ujme sa pokojnej vlády nad

domom Jakobovým. Slávne veci vykúpenia budú potom bez prestania predmetom chvály v nebi i na zemi, lebo Vykupiteľ bude vyvýšený.

Z toho úchvatného lesku blaženého dňa budeme sa potom svojím zrakom navracat' ku krížu, ako základu celej tej slávy a lásky, ktorá tam za nás trpela a mrela a bude obsahom novej piesne:

„Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a jazyka, ľudu a národa... Hoden je Baránok, ten zabitý, vziať moc a bohatstvo a múdrosť a vládu a česť a slávu a dobrorečenie.“ (Zj 5,9.12).

Fritz Rienecker

VYTRVALÁ A VÁŽNA MODLITBA

(článok z publikácie
Evanjelium podľa Matúša)

„Proste a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte a otvorí sa vám; lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, na chádza, a tomu, kto klepe, sa otvorí.“ (Mt 7,7-8).

Tu sa nám hovorí, že netreba veľa rozmýšľať, ale jednoducho prosiť, hľadať, klopať. To je naša úloha, ostatné je Božie dielo. Jasne a jednoznačne sme ubezpečovaní, že keď budeme prosiť, dostaneme, keď budeme hľadať, nájdeme, keď zaklopeme, otvorí nám.

Čo však, keď vyvstane námietka. To sa nezhoduje s našimi skúsenosťami! Často sme na všetky prosby počuli iba veľké Božie mlčanie!

V takom prípade treba preskúmať, či sme sa správne modlili, správne hľadali

a správne klopali, alebo či sme mysleli len na svoje Ja a jeho pozemské potreby. Ak je to tak, naša modlitba, nech je akokoľvek naliehavá, nikdy neprenikne k trónu milosti. Ak však naša modlitba prelomila kruh vlastného ja, máme v Kristovi vopred pripravené všetko dobré. Všetky dobré dary sú pre nás už tu ešte skôr, ako sme o ne prosili. Vykupiteľské dielo je dokončené. Slová o „prosení, hľadani a klopaní“ majú týmto trojitým opakovaním poukázať na vytrvalú a vážnu modlitbu.

Svätý Boží Majestát zvlášť zdôrazňuje posledné slovo o „klopaní“.

Zaklopanie je prejavom úcty, ktorú mám pred druhým. Znamená, že bez dovoľenia „nesmiem vstúpiť“, ako to robievam vo svojom vlastnom byte, kde môžem ľubovoľne prechádzať z izby do izby bez zaklopania. Ale tam, pri dverách iného, kde klopem, začína sa výsostné územie inej osoby a preto stojím pred dverami a skôr ako vstúpim, čakám na zvolanie „voľno“!

Aj modlitba je klopanie a čakanie na „voľno“ Druhého. Modlitbou sa totiž začína výsostné územie tej najvznešenejšej Osoby, výsostné územie Božie, Pánovo. Tu sa treba v úcte a s poklonou zastaviť; tu treba v tichosti očakávať a počúvať, kým nezaznie „voľno“ a dvere sa neotvoria. A dvere sa otvoria vždy a zakaždým, nech prichádzam akokoľvek často! Kristus je tými dverami k Otcovi. To je ten veľký a vzácny zázrak vykúpenia, že On je tými dverami, že smiem vstúpiť a celkom úprimne a s celou dôverou hovoriť s Otcom.

Napomenutie k naliehavej a vytrvalej modlitbe je vo veršoch 9-11 ešte podčiarknuté podobenstvom z každodenného života:

„Alebo kto je z vás človek, ktorý, keby ho jeho syn prosil o chlieb, by mu dal kameň? Alebo aj keby ho prosil

o rybu, či mu azda podá hada?! Ak teda vy súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré veci tým, ktorí ho prosia!“

Z postoja pozemského otca sa robí úsudok o Otcovi v nebesiach. Pán Ježiš hovorí toto: Človek môže v zlobe druhému spôsobiť škodu. Ale jeho zloba nezničí moc vytrvalej prosby, pretože láska rodičov dieťaťu nemôže dať nič zlé. Keďže každá myšlienka na niečo zlé sa pri pohľade na Boha celkom stratí, tým skôr si môže byť človek, ktorý sa na Neho obracia s vytrvalou prosbou, celkom istý, že ho Boh vypočuje.

Posledná veta citátu: „...o čo skôr dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré veci tým, ktorí ho prosia!“ je užitočnou korekciou všetkých nesprávnych predstáv o „vyslyšaní modlitby“. Boh celkom iste vypočuje každú modlitbu, nevypočuje ju však podľa nami pripraveného programu, ale podľa svojej vôle. A tá je vždy a bez výnimky dobrá:

„A vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré, tým, ktorí sú povolani podľa preduloženia“ (R 8,28).

**„Lebo všetci ste synmi
Božími skrze vieru v Kristu
Ježišovi“ (G 3,26).**

**Srdečne pozývame k Božiemu slovu
kázanému v nedeľu od 15,00 – 16,00 hod.
a v stredu od 18,30 – 19,30 hod. v zborovom
dome Kresťanského zboru v Bratislave
na Tehelnej 22.**

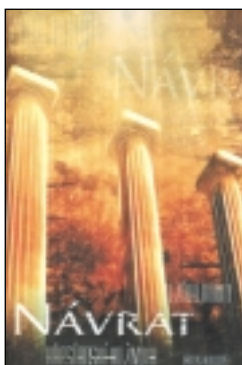
ODPORUČAME

**Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať dopytom na email:
literatura@kzbratislava.sk alebo na adrese redakcie Kresťan.**

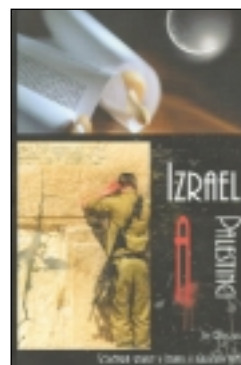
Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil
Prof. Jozef Roháček

**Návrat k základům
křesťanského života**

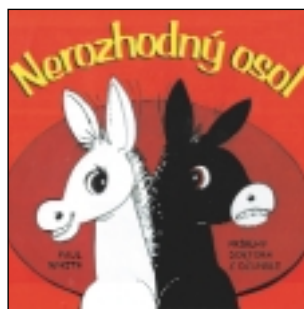
Ján Ostrolucký

Izrael a Palestinci

Ján Ostrolucký

Detská literatúra pre najmenších

**Objednávky možno zasielať na email: literatura@kzbratislava.sk alebo adresu redakcie Kresťan.
Archív časopisu KRESŤAN aj na www.kzbratislava.sk**